

Sádhu Óm již od dětství projevoval duchovní zájem a ten v něm přirozeně vynucoval velkou úctu ke světcům a mudrcům. Již ve čtrnácti letech se projevoval jako inspirovaný tamilský básník. Setkal se s Bhagavánem Ramanou Maháršim a byl s ním ve spojení po dobu pěti let. Toto společenství skončilo úmrtím Ramany, když předtím vyvrcholilo osvícením Sádhu Óma.

Bhagaván často prohlašoval: “Uhlí potřebuje určitý čas, než se rozhoří, dřevěné uhlí vzplane rychleji, kdežto střelný prach se vznítí okamžitě”. Poslední příklad se pravdivě prokázal v případě Sádhu Óma, jehož osvícení nastalo pobýváním v blízkosti Bhagavána, i když společenství s ním trvalo poměrně krátkou dobu. V této knize Sádhu Óm vykazuje hluboký duchovní vhled., rozhodně nespadá do kategorie běžných hledajících ale je tím, kdo došel konce spirituálního hledání.

Jedině milostí svého Gurua je schopen odpovídat na dotazy týkající se duchovních záležitostí a jeho odpovědi berou vždy v úvahu stanovisko, které měl tázající na mysli.

Láskyplná oddanost svému Guruovi, vyjadřovaná z celého srdce, a jednobodová věrnost k jeho učení z něho učinila vhodné řečiště pro Bhagavánovu milost. Čtenář či posluchač tak může bohatství této milosti pociťovat.

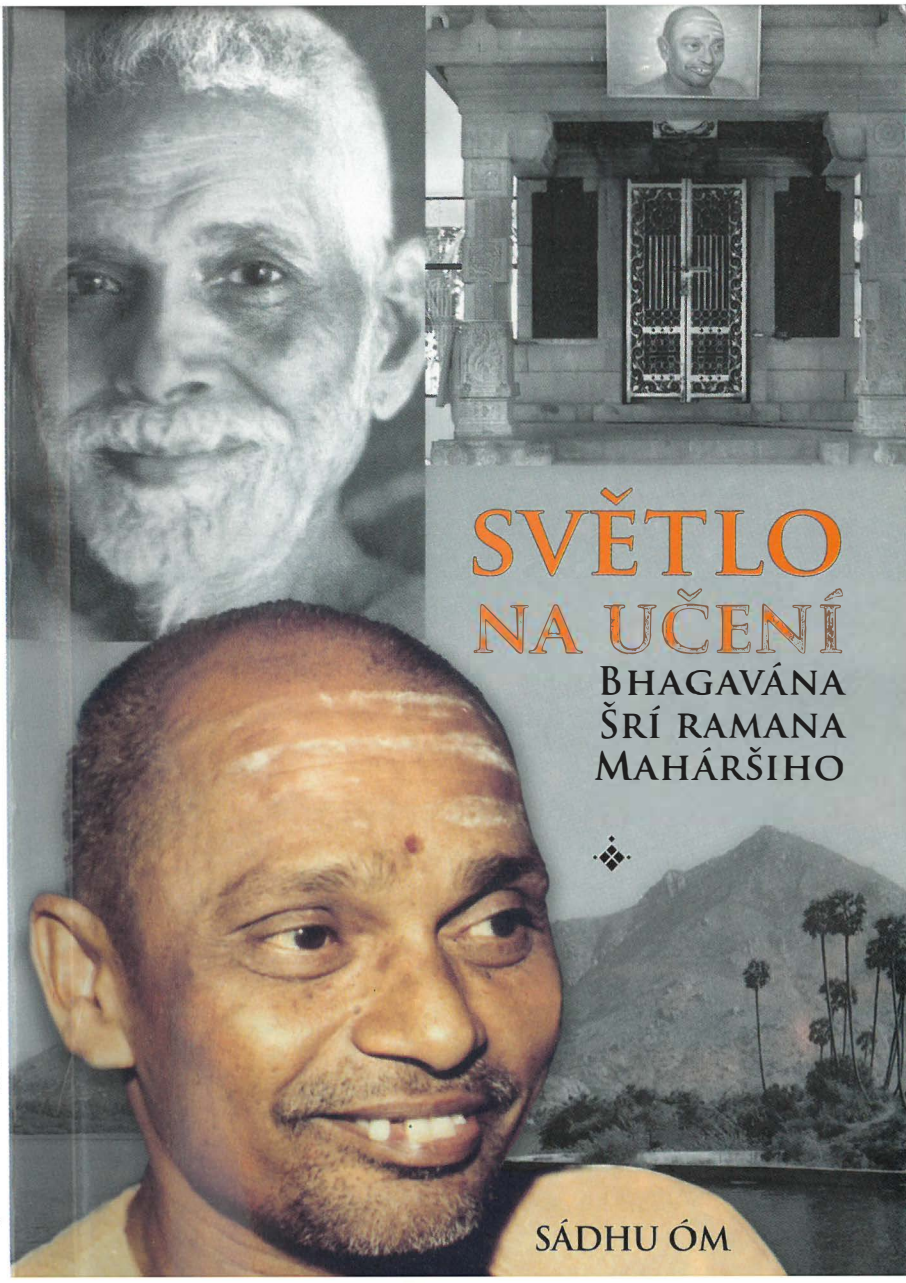
R.S.

ISBN 80-86788-41-5

9 788086 1788418

SÁDHU ÓM SVĚTLO NA UČENÍ BHAGAVÁNA ŠRÍ RAMANA MAHÁRŠIHO

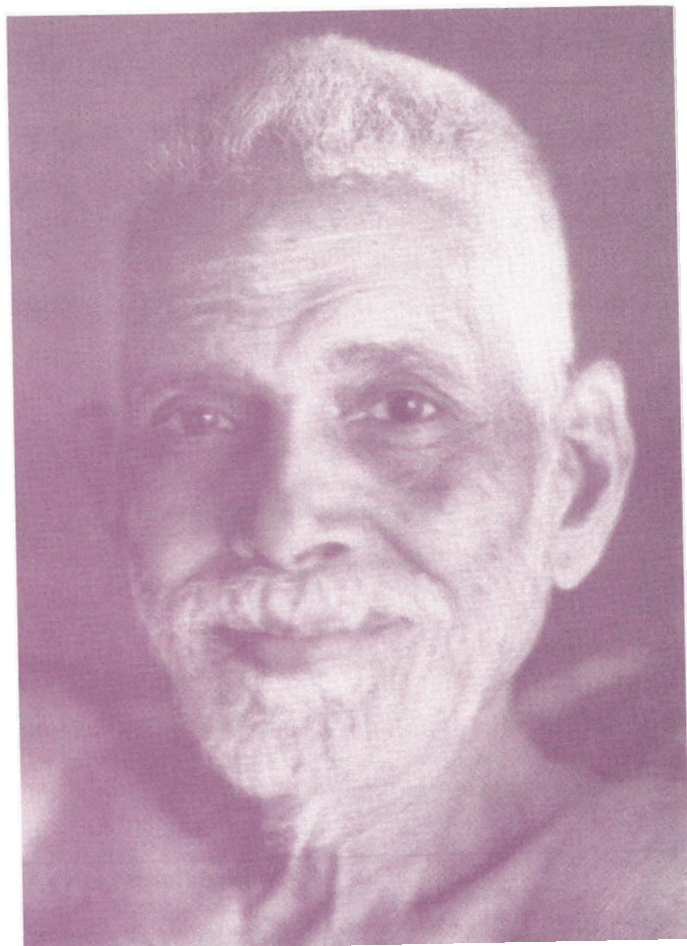

SVĚTLO NA UČENÍ

BHAGAVÁNA
ŠRÍ RAMANA
MAHÁRŠIHO

SÁDHU ÓM

Bhagaván Ramana Mahárši

Světlo na učení Bhagavána Srí Ramana Maháršiho

Podstata duchovní praxe

Sádhu Óm

Přeložil
Rudolf Skarnitzl

POZNÁMKA PŘEKLADATELE

V knize, která se českému čtenáři předkládá, vznikl určitý překladatelský problém, při překladu slova „Self“ (německy Selbst). Všechna díla spojená s Ramanou Maháršim, a Sádhu Ómem, který byl jeho mnohaletým žákem, uvádějí, že nejvyšším lidským dovršením a cílem je dosažení sjednocení se „Self“. Doslovný překlad tohoto slova v našem jazyce neexistuje. Příslušný výraz by byl „to Sebe Samo“. Je zajímavé, že čeština jeho další pády zná, ale první pád nezná. Překladatel ostatní pády používá a pro zdůraznění svrchovaného významu pojmu je uvádí s velkými písmeny.

Výraz „Self“ se často překládá jako vyšší Já, nebo pravé Já, či svrchované Já. „Self“, znamená „to, co existuje samo o sobě, poznatelné bez čehokoli jiného, a je podkladem veškerého života, je podstatou života, jsoucí nad myslí a intelektem, realizovatelná jako svrchované Já“.

Nejautoritativnější dílo o Ramanu Maháršim „Talks with Sri Ramana Maharshi“ (Hovory s Ramanou Maháršim), uvádí ve slovníčku výrazů „Self“ jako „átman“, a proto překladatel převážně použil sanskrtského výrazu „átman“, ve významu anglického slova „Self“. Vyjímecně použil pojem svrchované Já, když text obzvlášť zdůrazňoval význam první osoby – Já. Obecně lze označit výklad pojmu „Self“ a „átman“ za totožný.

PŘEDMLUVA O AUTOROVI

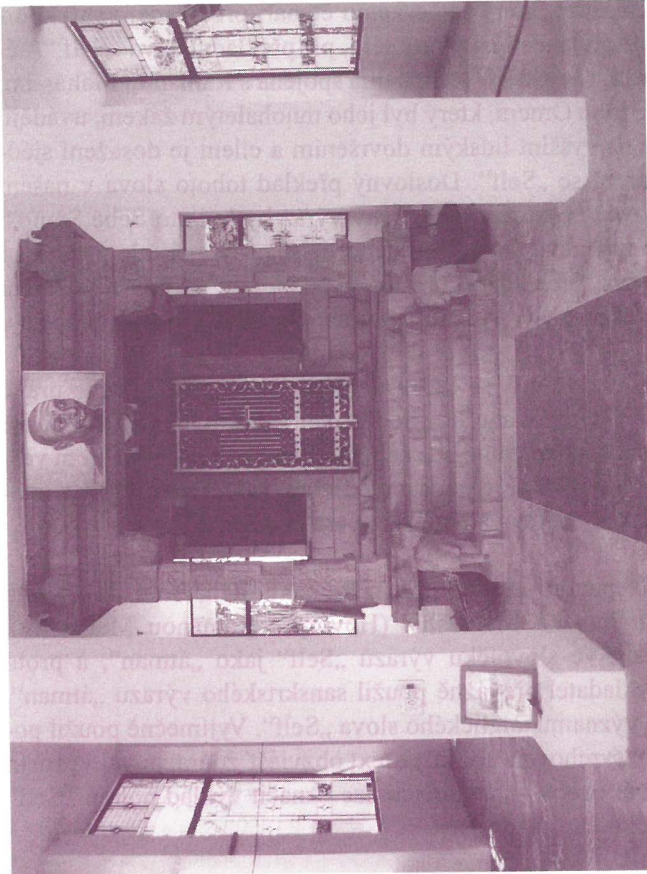
Svámí Sádhu Óm přišel k Bhagavánovi Ramanu Maháršim z jihoindického okrsku Thandžavuru, jihoindického státu Tamil Nadu. Tato oblast je známá jako centrum tamilské učenosti a vzdělanosti.

Od svého ranného dětství se v něm projevoval silný sklon k duchovním zájmům a prokazoval velkou úctu k světcům a mudrcům. V pozdějších letech vyprávěl svým studentům a posluchačům mnoho historek z jejich životů. Když mu bylo přibližně 14 let, projevila se u něho obzvláštní milost básnické inspirace v tamilské poezii.

Jeho setkání a společenství s Bhagavánem Ramanou, vyznělo ve vyvržení jeho básnické schopnosti. Od chvíle setkání až po březen 1985, kdy zemřel, složil kolem šesti tisíc písní a veršů, ve kterých opěvoval oddanost ke svému guruovi Ramanovi. V nich vylíčil výjimečnou slávu a krásu Bhagavánova života a vysvětlil jeho filozofii naprosto nezřetelným způsobem, podivuhodně prostým a jasným jazykem, který se nemíjí účinkem. Chytne nás za srdce a způsobí, že toužíme se více dozvědět o Bhagavánovi Ramanovi a jeho učení.

Když svámí odpovídal na otázky, které se týkaly duchovních záležitostí tak říkal, že to je jen z milosti jeho gura Raman, že je schopen vystihnout jemnosti základních bodů, když mu byly předloženy. Vždy bral v úvahu stanovisko tážajícího a jeho odpovědi byly vždy čerstvé a původní.

Jeho společenství s Bhagavánem trvalo jen pět let, pro smrt, která ukončila pozemský život jeho gura. Bhagaván Ramana říkával: „Člověk, který se ocitne v mocném pohle-

Samādhi Sádhu Óma

du gurua, je buď jako uhlí, které potřebuje určitý čas k zapálení, nebo jako dřevěné uhlí, které chytne rychleji, ale střelný prach vzplane okamžitě“. Poslední příklad se hodil na svámi Sádhu Óma, jehož osvícení se uskutečnilo v této poměrně krátké době, kdy byl Mistru přítomen.

Hluboký vhled, který vykazuje v této a jiných knihách, jasně svědčí o tom, že svámi Sádhu Óm nespadá do kategorie běžných hledajících. O těch se zmiňuje Muruganar, hlavní žák Bhagavána (Pán, titul označující Božství), když je popisuje ve verši 101 v knize „Garland of Guru's Sayings“ – Věvec guruových výroků (dále zkracováno na G.G.S) :

„...kteří stojí léta nepohnutě blízko Mistra dokonalého poznání, ba do smrti, přece temnota jejich ega zůstává stále jako stín, podobný tomu, který je u paty kandelábru. Taková je jejich syrovost, přetrvávající ještě z předchozích životů“.

Ačkoli byl svámi Sádhu Óm s Bhagavánem Ramanou relativně krátkou dobu, přece byl schopen vstřebat význam moudrých slov Bhagavána a dovedl je vyjádřit ve střízlivém slohu klasické tamilštiny, kterou hovořil, a ve které své učení sděloval. Bylo tomu také proto, že byl po dlouhá léta ve spojení s Muruganarem, velkým tamilským básníkem, který milostí Bhagavána obdržel v jeho přítomnosti okamžité osvícení.

Z celého srdce plynoucí, láskyplná oddanost ke svému guruovi a dále jeho jednobodová věrnost k jeho učení, učinila z něho nejvyšší vhodné řečiště Ramanovy milosti, která ho bohatě naplňovala. To způsobuje, že posluchač či čtenář je naplňován podobným bohatstvím Bhagavánovy milosti.

Sádhu Óm disponoval třemi základními kvalifikacemi, které mu umožňovaly jasně vysvětlit učení Bhagavána Ramana Maháršiho, návštěvníkům, kteří k němu přišli. Sám o sobě

prohlašoval, že není v angličtině příliš sběhlý, avšak jeho rodná tamilština mu pomohla příslušné kvalifikace naplnit:

- žil v blízkosti samotného Bhagavána Ramana Maháršiho
- jasně rozuměl klasické tamilštině, kterou Mahárši hovořil
- sám realizoval a přímo zažil moudrost a pravdu, kterou Bhagaván poskytoval, ba byl i schopen odhalit mylné pochopení těch, kteří znali jen anglické verze Bhagavánova učení.

Někteří lidé mívají snahu odhadovat skutečnou výši každého Bhagavánova stoupence podle počtu let, které s ním strávil. Dlouhodobý styk strávený v bezprostřední blízkosti gurua bývá zpravidla považován za hlavní měřítko ke kvalifikaci učít či poradit jiným, jak správně uplatnit Bhagavánovo učení. Nicméně čas, který žák strávil ve fyzické přítomnosti svého Sadgurua, nemůže být normou, kterou lze duchovní dosažení posoudit. Když se ho jednou někdo poněkud zlehčujícím způsobem zeptal: „Vy jste žil s Ramanou Maháršim pouze 5 let. Nejsou snad jiní, kteří s ním žili daleko déle než vy?“, odpověděl: „Ano, opravdu se za to stydím, protože pouhých 5 vteřin by bylo víc než dost k tomu, aby božská síla, svítící v přítomnosti Bhagavána, utišila duchovní žízeň zralé duše. Když mně bylo pět let zapotřebí, neukazuje to na můj stav nezralosti?“

Taková odpověď byla pro povahu Sádhu Óma typická, neboť byl skromný a zůstával v pozadí. Navzdory mnohostrannému géniu, který se u něj projevoval, přece nikdy nehledal osobně uznání světa. Byl vynikajícím tamilským básníkem, talentovaným hudebníkem, zpěvákem se sladkým melodickým hlasem, spisovatelem, který psal srozumitel-

nou prózu, a byl vynikajícím filozofem, kterému nechyběl hluboký duchovní vhled, zároveň se schopností vyjadřovat pravdu prostým, jasným a originálním způsobem. Jeho život byl dokonalým příkladem toho, jak přísně a věrně zachovávat základní pravidlo, které nám Bhagaván vštěpoval, abychom totiž v každém okamžiku našeho života popírali sami sebe, tím že nebudeme dávat důležitost naší individuální entitě, a tím tak zcela vyhladili ego.

Některá díla Sádhu Óma, v próze či poezii, byla vydána během jeho života. Daleko více jich vyšlo v tamilštině, když odložil své fyzické tělo v roce 1985. Jeho postoj k vydávání svých děl se velmi lišil od postoje mnohých jiných spisovatelů duchovní a filozofické literatury, když sami od sebe píší a vydávají knihy, aby se se svým poznáním podělili se světem. Při všech svých činech se Sádhu Óm řídil zásadou: „Neměli bychom otvírat dveře, když není klepáno“. Pokud nebyl v upřímné opravdovosti dotazován, o duchovních věcech nemluvil a nic nenapsal.

Často říkával: „Neměli bychom běhat za světem, neměli bychom se dívat do světa, měli bychom hledět do Sebe Sama. Hledající, kteří běhají za světem nedosáhnou svět ani Boha. Když se snažíme chytout svůj stín, nikdy ho nechytíme. Když však půjdeme ke slunci, náš stín nás bude automaticky následovat. Sannjásinové, kteří stále věnují pozornost světu s cílem ho poučit, se nakonec sami zkaží...“.

Jednou došlo Sádhu Ómovi pozvání z USA, od jednoho hledajícího, který byl opravdový. Obsahem pozvání bylo, zda nepřijede na západ, aby tam duchovně působil. Jeho reakce byla jednoznačná, jak z odpovědi vyplývá: „Pro Skutečnost je zbytečné, aby běhala za světem. Ba co více,

podle pravdy, kterou Bhagaván Ramana odhalil a sdělil, dobrý člověk, který vede jednoduchý, ale vysoce duchovní život, a který žije světem nepoznan, činí světu daleko větší dobro, než všichni političtí a sociální reformátoři a hrdinové filozofických řečníšť. Skutečně osvícený život určitě pomůže opravdově hledajícímu, i když bude třeba žít v dalekých koutech světa, třeba bez fyzického kontaktu, bez společenství lidí, bez časopisů či čtení vůbec. Bhagaván Ramana vyučoval svět metodou mystického Ticha, tou nejvyšší Sílou, která překonává všechna slova. Neznamená to pro nás, abychom následovali kroky našeho Gurua Ramany? Tak proč bych měl myslet na to, abych někam jel? Ten, který mne přivedl k jeho domu, Otec, Pán a nejnuitnější Já nás všech, nejlépe ví, jak přivést domů pravého hledajícího, ať se kdekoli nalézá. Pročpak by nějaké ego mělo vyvstat s myšlenkou, že mám vést lidi? Když by takto takové já vyvstalo, nebyl by to domýšlivý pokus o snižování milosti Ramany, který je jedinou Skutečností? Proto myšlenka se odebrat na západ nebo východ, nebo být zde, tam nebo kdekoli jinde, se ve mně nikdy neobjevila a ani v budoucnu se tak nestane“.

Sádhu Óm byl vzorem těm, kteří toužili žít a chovat se podle Bhagavána. Bylo mu zvykem zůstat v pozadí a byl lhostejným k názorům o tom, co sám napsal, ať byla kritika tamilská či anglická. Když odpovídal na otázky těch, kteří se ptali jak provádět cestu sebezkoumání, nikdy se nedomníval, že jeho odpovědi budou jednoho dne sloužit jako podklad pro knihu. Nikdy, ani v nejmenším, netoužil po tom aby psal.

Když mu aspiranti kladli otázky o duchovních věcech, občas jim takto odpověděl: „Jelikož se mě ptáte, mohu odpovědět, ale pouze v souladu s učením Bhagavána. Neočekávejte

však, že vám dám jen takové odpovědi, které vás potěší. Mohu vám sdělit jen to, co jsem se dozvěděl od Bhagavána. Budete-li se ptát na jinou cestu než Bhagavánovu cestu sebezkoumání, mohu vám ji také vysvětlit, ale pouze ve světle Bhagavánova učení. Jeho učení je pro mne jediným autoritativním písmem. Pokud si svět zvolí, že mé myšlenky nepřijme, je to jedno, ať je třeba zahodí“.

Sádhu Óm si v nejmenším nedělal starosti, co si jiní myslí o jeho názorech, ba ani zda je svět oceňuje. Pokud se týče knih, které byly v jeho jménu vydány, jednou prohlásil: „Rekl jsem to, co jsem věděl jen těm, kteří se mne ptali. Nemám nic proti tomu, když se chtějí s jinými o těch názorech podělit a knižně je vytisknout. Nepřišel jsem na svět, abych psal knihy. Nejsem spisovatelem, ani po tom netoužím. Jestliže se světu tyto myšlenky líbí, pak když je vytiskne, je to na jeho odpovědnosti“.

Tato kniha je proto vydávána pouze pro ty, kdo oceňují Sádhu Ómovu neodchylující se věrnost při vyjasňování přímé cesty, kterou světu přinesl Bhagaván Ramana.

SVĚTLO NA UČENÍ BHAGAVÁNA
ŠRÍ RAMANA MAHÁRŠIHO
OM NAMÓ BHAGAVATE ŠRÍ
ARUNÁČALARAMANÁJA

PODSTATA DUCHOVNÍ PRAXE

Podstata duchovní praxe je soubor tamilských básní a písní, které složil Sádhu Óm, přímý žák Bhagavána Šrí Ramana Maháršiho. Obsahuje celkem 523 veršů, z nichž většina představuje odpovědi na otázky aspirantů, kteří přicházeli s nejrůznějšími pohledy na duchovní praxi. Celé dílo je rozděleno do 86 kapitol. Obsahuje mnoho pokynů a povzbuzujících myšlenek a rad, jak pomoci aspirantovi, který sleduje cestu sebezkoumání a sebepodrobení, což byly dvě základní cesty, které učil Bhagaván Šrí Ramana. V tamilštině vyšlo toto dílo knižně pod názvem Sadhanai Saram, a tomuto předcházela anglický překlad, který vycházel v časopise „The Mountain Path“, který vydával Ramanášram.

INVOKACE – VZÝVÁNÍ

1/ Ó Šrí Ramano, uděl mi svou milost, abych zkušeností bezchybně dokázal dosáhnout neporovnatelnou a nepřekonatelnou esenci praxe sebezkoumání, tj. vynikající cestu „Kdo jsem já ?“, kterou jsi objevil, jako ústřední a nejpřednější ze všech cest.

2/ Ó Šrí Ramano, Srdce, které mne každým okamžikem Tvou milostí ochraňuje a vede správnou cestou, vyvstává ve mně a učí mne pravému významu Tvého božského neporovnatelného učení tak, abych ho poznal v jeho neposkvrněné svěží čistotě.

VELIKOST TOHOTO ZROZENÍ

3/ Mezi nesčíslnými našimi zrozeními, dosáhnout takové, v jakém jsme v současnosti, je velmi vzácné. Ach, když Pán Ramana, přijal svaté tělo na zemi, obdrželi jsme požehnaný dar, stát se otroky u Jeho svatých nohou.

4/ I když jsme absolvovali milióny vtělení, přece je pro každého velmi nesnadné dosáhnout možnosti, tak velkého dobrodiní, jaké jsme získali my, když jsme přišli k nohám Bhagavána Ramany, který je vzácným pokladem pro celý svět. Tak velký je prospěch tohoto zrození.

BOHATSTVÍ ŠRÍ RAMANY

5/ Bohatství všemocného Šrí Ramany, představuje osvětlení, poklad, který je každému otevřený, aby každý, kdo po tom touží, ho mohl vyplenit. Ať se poklad jakkoli vyprazdňuje, ani v nejmenším se nezmenší. Pravdou však je, že jen dobří lidé, kteří jsou pravými stoupenci vědí, jak jej mohou vyplenit. Ostatní kteří jsou příliš nezralí, i když se k pokladu přiblíží, nic tam nevidí.

MILOST ŠRÍ RAMANY

6/ Šrí Ramana, který uděluje milost, nikdy nezklame ty, kteří se k Němu modlí s pláčem : “Učiň, mě Tvým vlastnictvím“. Vím, že náš Pán používá nesčíslné a nepojmenovatelné triky, aby ochránil i zachránil ty, kteří se stali jeho otroky.

7/ To, co náš Pán používá jsou triky milosti. Ani náš obratný intelekt není schopen odkrýt všechny triky. Bude-li si to přát, vstoupí oceán do semínka hořčice a v něm se rozplyne. Proto, jakmile na nás padne pohled milosti Šrí Ramany, začne se odhalovat svrchovaná Skutečnost.

8/ Jelikož on není omezen časem ani prostorem, nečeká na vhodný okamžik nebo místo, kdy by mohl svým stoupencům udělit milost. Má daleko více soucitu než soucitná matka, která nemá jiný plán, než dát svému děťátku pít, jakmile zapláče (a proto se děje, že aniž bychom žadonili, On sám poskytuje milost ze svého vlastního popudu).

9/ Ó Bhagaváne, nesčíslné jsou špatnosti (chyby a neštěstí), ze kterých jsem se já, bídné stvoření, díky Tvé milosti dostal, aniž bych o tom věděl. Ty je všechny znáš, já neznám nic jiného, než uctívat osvobozující blaho Tvé milosti.

10/ Ó Šrí Ramano, ti, kteří vzali útočiště u Tvých nohou, jsou dokonale ochráněni, ne při jedné či dvou příležitostech, ale při více než miliónu možností. Tvoji stoupenci tuto pravdu jasně znají ve svých srdcích, z událostí, které se v jejich životech udály.

11/ Stav přebývání v Srdci, v takovém stavu, jaké Srdce je, (tj. bez přívlastků, oproštěné od myšlenek, pouze jako Bytí-Vědomí „Já jsem“), je nevslovným a nejvýtečnějším

stavem. Ten, kdo se živí plody takového přebývání v átmanu, když zasévá semena jasné mysli a zalévá je božskou milostí, není nikdo jiný, než náš seberealizovaný božský Učitel, Sadguru Šrí Ramana.

12/ My a všechno naše vlastnictví, počínaje tělem, je opravdu jen vlastnictvím Šrí Ramany. Proč bychom si měli dělat starosti, nad něčím v našem životě a světě a pokládat to za libost či nelibost, když odpovědnost za záchranu nás samých a ochrana našeho vlastnictví je jen Jeho věcí? Kde je nějaká taková věc jako špatnost, zlo, škoda nebo utrpení?

VŠECHNO, CO ČINÍ, JE K NAŠEMU ŠTĚSTÍ

13/ Všemocný Šrí Ramana, který existuje v srdci každého, On, který mi vždy spolehlivě pomáhá a který ani na okamžik nemůže být z mé mysli vyhnán, On mě přitáhl těsně k sobě, jen proto, aby ze mne učinil svého otroka. Proto cokoliv se mnou nyní udělá, vše bude pro mě štěstím. Jak by se mohlo od nyní, cokoliv, co pro mě v budoucnu udělá, zdát něčím nežádoucím nebo bolestivým?

NECH VŠECHNO NA NĚM

14/ On zná to nejlepší ze všeho, nech to na NĚm a buď klidný a měj v Něho největší důvěru. Pak se všechna mentální bouře uklidní.

Vysvětlivka: Náš Sadguru (seberealizovaný Guru) Šrí Ramana jediné ví, co je pro nás dobré. Proto Mu svěťme všechno naše břímě a starosti a sami zůstaňme v míru a tiši. Pokud v Něho budeme věřit víc než v kohokoliv

nebo cokoliv jiného, když víme, že On sám je svrchovanou, všeznající, všemocnou a všemilující Skutečností, pak v onom okamžiku dosáhneme dokonalý mír, ve kterém bouře bĕsnících myšlenek navždy dojde klidu.

JEDINĚ MILOST JE PRVOTNĚ DŮLEŽITÁ

15/ Ego je bezvýznamnou entitou, nehleď nato, že je neskutečné a bezmocné. Je pouze přídavkem, který vystupuje a zase klesá. Proto je hloupostí si myslet: „Duchovní praxe, kterou ego provádí, sama o sobě zajistí cíl života, a dále že svrchovaná síla božské milosti není tak důležitá (není nezbytně nutná k dosažení cíle).“

Pozn.: Je bláznovství si myslet, že samotné naše individuální úsilí přináší významné následky a nikoli milost.

16/ Může být pomoc skutečná, když jí neskutečný člověk poskytuje jinému neskutečnému člověku, i když ji všichni na tomto světě zažíváme jako skutečnou? Ó Sadguru, vtělená milosti, Ty jediná Skutečnosti, copak není pro Tebe možné, aby si mne zachránil tím, že rozptýlíš neskutečné ego? Existuje ve Tvé bytosti nějaká pochybnost či nejistota, která by mi nemohla takto pomoci?

Pozn.: Člověk (džíva) je jen neskutečným projevem a z toho důvodu, každá pomoc, kterou se zdá, že někomu poskytuje, je tudíž také neskutečná. Když je pomoc poskytována neskutečnému člověku, a je každým pocíťována jako skutečná, proč bychom měli pochybovat o schopnosti Sadgurua, který Jediný je opravdově skutečný a nám poskytne skutečnou pomoc při zničení neskutečného ega?

Pomoc Sadgurua cítíme jistě daleko skutečněji, než pomoc, kterou zažíváme, když nám jí někdo jiný poskytuje.

17/ Dokud neposkytne svou božskou milost Šrí Ramana, náš Pán, který je božským tvarem, kdo může svým vlastním úsilím dosáhnout heroický stav pevného přebývání v átmanu a jasně vědět, že naše Vědomí je skutečné Já a nikoli naše tělo?

CO JE HODNOTOU, PO KTERÉ BYCHOM MĚLI TOUŽIT?

18/ Obrovské bohatství, které je v osvícených mudrcích, spočívá v jemném tajemství, jak být tichý a přebývat v dokonalém míru jako pouhopouhé Bytí-Vědomí Já Jsem, které je oproštěné od myšlenek. Ve srovnání s tím je ubohé, že někteří chtivě touží dosáhnout od mudrců jen světská potěšení, jako zlato, bohatství či slávu, která způsobují jen pomatení a utrpení.

SMYSLOVÁ POTĚŠENÍ JSOU BEZCENNÁ

19/ Namísto, abyste jedli ovoce, které držíte v dlani, proč toužíte po tom, abyste jedli neskutečné ovoce, které vidíte v zrcadle a které je jen zrcadlovým odrazem ovoce, které držíte? Je zrcadlené ovoce objektem, který možno požit a na něm si opravdu pochutnat? Podobně tomu, proč se hluboce neponoříte do srdce a přitom ostře nepozorujete átman a tak užíváte blaho átmanu, který tam vždy svítí? Proč toužíte užívat zážitky, tlumočené pěti smysly tohoto pomíjivého těla, které jsou jen neskutečnými odrazy pravého štěstí ve vás!

ÚSILÍ A VÝSLEDEK

20/ Ti, kdo hledají (a usilují aby dosáhli) átman, nedosáhnou jen átman, ale vzejdou jim automaticky v úplnosti i jiné prospěchy. Když však člověk touží a vyvíjí úsilí dosáhnout světské objekty (světským úsilím či duchovní praxí), pak vězte, že tyto člověk dosáhne pouze z části, jen do míry vlastního úsilí, a átman nebude vůbec dosažen.

CÍL

21/ Když se hluboce zamyslíme nad přirozenou touhou všech žijících bytostí, kterou je odstranění bídy (tím či oním prostředkem), pak dojdeme rozhodně k závěru, že jediným cílem celého světa je snaha zůstat vždy v dokonalém nepomíjivém blahu.

22/ Jelikož lidé světa stále tím směrem vyvíjejí úsilí, pak nutně docházíme k závěru, že ještě nedosáhli dokonalého štěstí. Ten z lidí, kdo dosáhl úplné uspokojení a proto přestal jakkoli usilovat, je skutečně tím, kdo dosáhl všeho, čeho možno dosáhnout.

ČEMU DÁVÁTE PŘEDNOST?

23/ Když jsme se vymezili, a přetvořili se do těla, a když jsme přeměnili poznání světa, které jsme získali pomocí pěti smyslů těla, a zříme tento svět, který není ničím jiným, než naším vlastním skutečným átmanem, jako objekty, které jsou odlišné od nás, pak tím jsme uvedeni do zmatenosti,

pro libost a nelibost ve vztahu k těmto objektům. Jen tento zmatek je tím, co se nazývá iluzí světa.

24/ V nedvojném stavu, ve kterém sebe jako tělo nevidíte, stejně jako nevidíte objekty světa, ve kterém však jasně víte, že to, co existuje, jste pouze vy, který jste jeden, to jediné je stavem Boha. Cokoli se vám líbí, je možné (tj. vaší vlastní neomezenou dokonalou svobodou). Je možné pro vás zůstat v každém z těchto obou stavů, ve kterém nacházíte zalíbení – buď ve stavu iluze (mája), ve které jste pomateni tím, že vidíte sebe jako mnohost, nebo ve stavu Boha, ve kterém si uvědomujete, že jste jedinou nedvojnou Skutečností.

PŘIROZENOST TOUHY

25/ Když z moci vlastní nevyjádřitelné síly představivosti spatřujeme jediné skutečné átman jako mnoho objektů (duše, svět a Bůh) a považujeme sebe za jeden z těchto objektů, pak naše vlastní přirozená láska k sobě samému, která překračuje myšlení, zaujme formu myšlenky a nám jedincům, kteří si tak představujeme, se objeví touhy po těchto objektech, s tím, že jsou od nás zdánlivě odlišné.

Pozn.: To, co se nazývá „láskou“, ve skutečnosti není nic jiného, než nedvojná láska, kterou átman k sobě chová, ve stavu, kdy jediné samo existuje a září. To, co se nazývá touhou, není nic jiného, než dvojná láska, která vyvěrá k jiným objektům, které ve skutečnosti nejsou ničím jiným než átman, ve stavu, kdy jediný átman se zdá být mnohými objekty. Proto jediným způsobem, jak ukončit toužení je, užít naší vlastní dokonalou svobodu a použít naší nevyjádřitelnou sílu spatřovat átman, jako

jedno, a ne jako mnohé. Abychom viděli átman jako „to jediné“, jaký vždy je, je nutné, abychom přestali věnovat pozornost množství objektů, které se zdají být jiné než my sami a namísto toho věnovali pozornost první osobě, jakožto jednotlivému pocitu „Já“.

26/ Copak není vlastní Já to nejmilejší ze všeho? Sami se omezujeme tím, že si představujeme, že jsme tělem a když vidíme všechny věci (svět a Boha), které opravdu nejsou ničím jiným, než naším vlastním átmanem, přese všechno jako objekty od nás odlišné, pak tím vznikne touha po těchto objektech. Touha je jen pokroucenou formou lásky k sobě samému, což je naší pravou přirozeností.

27/ Lásku, kterou vždy chováme k sobě samému není myšlenkou; svrchovaná láska je naše skutečné Já, Bytí-Vědomí-Blaho tj. sat-čit-ánanda. Když v člověku vznikne klamně poznání s myšlenkou, že vidí mylně jediný átman, jako mnoho objektů, které jsou zdánlivě jiné, než my sami, pak i pravá láska k sobě samému se stane nepatrnou myšlenkou ve tvaru touhy.

28, Pakliže se láska k sobě samému, která není myšlenkou, zřekne vlastní přirozenosti pouhého Bytí a skočí na jiné věci ve formě touhy, pak se stane myšlenkou, která je ve stálém pohybu. Když láska zůstává od myšlenek oproštěná, jako láska k átmanu, místo, aby byla naplněna myšlenkami tužeb k jiným věcem, pak je to stav přebývání v Sobě Samém a je pravým tapasem (přísnou duchovní kázní).

29/ Tato původní láska k átmanu, která se nyní stala třemi touhami, přestane na sebe brát touhu myšlenek a zůstane ve formě svrchovaného blaha, jediné když byla dosažena realizace Sebe Sama, tj. stavu, při kterém spatřujeme pět prvků

a celý svět, který se z těchto prvků skládá, jako to, co není nic jiného než my sami.

Pozn.: Tři základní lidské touhy jsou 1, touha po vztazích, tj. touha po příbuzných, manželce, manželovi, dětech, přátelích nebo jiných lidských vztazích, ať smyslových, lidských či jiných; 2, touha po vlastnění v jakékoliv formě; 3, touha po chvále, tj. touha po slávě, cti, ocenění či jiných způsobech ohodnocení. Klasifikace těchto tří tužeb je detailně vysvětlena ve verších 102 až 109.

30/ Touha po štěstí je jen láskou k átmanu, protože átman je samo štěstím. Když si však člověk představuje, tento svět, který není nic jiného než átman, že je něčím jiným než to, co sami jsme, pak na základě naší lásky k sobě samému budou objekty světa připadat, jako objekty pro potěšení, takže láska k átmanu, která se projevuje jako objekty odlišné od nás samých, zaujme tím tvar touhy. To je ten velký omyl.

31/ Když vzchází pravé poznání, říkající, že všechno je jen Já, pak ven orientovaná láska, která se vrhá plná tužeb na jiné objekty, začne zůstávat a pronikat vše, ve formě pouhého Bytí a již se nadále na nic jiného nevrhá. Láska, která takto trvá jako pouhé Bytí, se přestane pohybovat jako myšlenka, je samotným Šivou, který je svrchovaným Já (átmanem).

32/ Jelikož átman je štěstí samo o sobě, pak pokud člověk vidí jiné věci, které opravdu jsou jen átman (jejichž jména a tvary se však pouze jeví), je pak možné zastávat názor, že by ty věci nebyly příjemné? To jediné je důvodem, proč všechny živé bytosti, počínaje nebeskými bytostmi, přes lidstvo a jiné, jsou ponořeni v pálicím ohni tužeb po vnějších věcech.

33/ Když se naše pravá přirozenost pouhého Bytí, přemění svou povahou tak, že vyvstane jako ego, pak vězte, že se tři skutečné aspekty naší přirozenosti, tj. Bytí, Vědomí a Blaho, zdánlivě přemění v jejich protiklady, totiž nebytí, nevědomost a bídu, když naberou na sebe formu dvojnosti (páry protiv).

34/ Jako se jediný paprsek bílého světla rozdělí na sedm různých barev v okamžiku, kdy prostupuje čočkou, tak jediné nedílné Bytí-Vědomí Já Jsem, se zdánlivě rozdělí v trojnost, čili tři faktory objektivního poznání, tj. poznávajícího, akt poznávání a poznávané objekty, když prochází titěnými smysly.

35/ Když omezíme naši pravou přirozenost Bytí-Vědomí-Blaho mylným přijetím nedůležitého těla, které bereme jako já, pak vznikají touhy po objektech světa, pokud jsou příznivé pro ono omezené „já“ a naopak vzniká odpor k objektům, které mu nejsou příznivé. Touha a odpor jsou dvojitým vrženým stínem na naši pravou přirozenost, kterou je blaho neboli láska.

Pozn.: V oblasti příčiny a následku se štěstí a láska jeví jako dvě odlišné záležitosti s tím, že jedna je příčinou druhé. Ve stavu sebepoznání jsou však realizovány jako jedno a stejné. Toto je důvodem, že se Bytí-Vědomí-Blaho také považuje za Bytí-Jas-Lásku. Když naše přirozenost „Být“ je mylně brána jako přirozenost „vyvstávání“, pak blahoplý aspekt naší přirozenosti se jeví dvojně jako potěšení a bolest, což automaticky nechává vznikat chtění a odporu, libosti a nelibosti. Takto jsou libost a nelibost dvojitým odrazem aspektu blaha či lásky, které jsou naší přirozeností.

36/ Libosti a nelibosti jsou dvojicemi, které vznikají jako odraz blaha; bytí a nebytí jsou dvojitým projevem, který na

sebe bere nikdy nezničitelná existence; poznání a nevědomost je dvojicí, která vzniká jako odraz ve Vědomí. Znejte tuto pravdu tím, když budete přebývat v átmanu, který je Bytím-Vědomím a Blahem.

37/ Jedině prožitím poznáním Sebe Sama se všechna přání spálí a zničí takovým způsobem, že již nemohou nikdy ožít. Nikdo nikdy nepřekonal sílu tužeb bojem a zápasením třeba i po mnoho let, protože mají toulavou povahu pěti smyslů.

38/ Vězte, že toto je důvodem, proč náš Otec, Guru Ramana, vždy radil „Poznej Sebe Sama“ a nezlomně učil cestu zkoumání Sebe Sama, jako nejučinnější praxi (sádhanu) a zároveň i jedinečnou zbraň, která v nás každou touhu zničí.

TŘI TOUHY

39/ Sanskrtsky se klasifikují touha po manželce, synovi a bohatství jako tři touhy, zatímco tamilsky se tyto touhy třídí na pozemky, ženy a zlato. Když toto dále zkoumáme, zjišťujeme, že to nejsou tři touhy ale pouze dvě. Pokusím se vám vysvětlit, čím ony tři touhy opravdu jsou, když jsou zrozené z temnoty nevědomosti. Poslouchejte

Pozn.: Tři touhy klasifikované v sanskrtu a tři touhy klasifikované v tamilštině, možno redukovat na dvě touhy, totiž na milující vztahy a materiální vlastnění, jak to v následujícím verši bude vysvětleno.

40/ Touhu, kterou máme po manželce či po ženách a touhu, kterou máme po synovi, možno brát jako jednu touhu, tj. touhu po vztazích, podobně touhu po zlatě, touhu po bohat-

ství a po pozemcích, možno také brát jako jednu, totiž jako touhu po hmotném majetku. Co je třetí ze tří tužeb? Je to pouze zlá touha po chvále, slávě, cti, hodnocení a ocenění, což způsobuje, že dychtíme po nadutosti a pošetilé slávě, i při pocitu „zamítl jsem touhu po všech čtyřech – ženě, synovi, pozemku a zlatě“.

41/ Touha po milujících vztazích, touha po hmotném vlastnictví a touha po cti, jsou tři touhy, které nejsou přijatelné. Více než první dvě, nejnebezpečnější je třetí. Vězte, jediné pravé zamítnutí je nevystoupení ega, které jinak buď vystupuje jako pocit „mám tuto jednu touhu“, nebo jako pocit „tuto touhu jsem zamítl“.

42/ S určitým rozlišováním, dojde k zamítnutí lásky pro vztahy, a lásky k hmotnému vlastnictví. Mnoho moudrých lidí se však stane kořistí touhy po jménu a slávě, a toto má moc zničit rozlišování. Proto vězte, že pravé zamítnutí nastane jediné v onom stavu, kdy ego-já nevystupuje, když zamítnete i zálibu ve slávě, která pochází ze zamítnutí vztahů i vlastnění.

43/ Moudří lidé říkají, že touha stát se objektem cti, zasluhuje opovržení. Proč? Radost, která pochází z pocitu cti, je námi zažívána, že ano? Proto i touha po cti, není nic jiného než sobectví. Proto stav, který je oproštěný od ega, které pociťuje „já“ a „moje“, je jediným stavem, který je přijatelný pro mudrce.

Pozn.: Světec Tiruvalluvar říkal : „Když se zrozujete, pak se zrodíte se slávou; pro ty, kteří jsou bez slávy je lepší se nenarodit“. Mluvil pouze o těch lidech, kteří mají touhu se zrodit zde na světě a nemíní tím spirituální aspiranty, kteří nemají touhu po zrození.

44/ Ti, kdo zažívají utrpení, které pochází z touhy po vztazích a z touhy po vlastnictví, dojdou jednou k bodu, kdy se těmito touhami znechutí a zamítnou je. Ale touha po cti, když je aktivní, je velmi zrádná a klamná, je velmi mazaná v umění zahalovat se tak, aby neprozradila zlo, které je v ní skryté. Proto zjišťujeme, že lidé nacházejí stále mnoho radosti v oné touze po moci a cti a neustupují od ní.

Pozn.: Když mysl prožívá intenzivní muka z chorobné touhy po ženách nebo z nevraživosti, která pochází z touhy po synovi, pak dříve nebo později začne mít sklon je zamítnout. Podobně, na základě nekonečné bídy, vzcházející z touhy po zlatě, pozemcích a bohatství, mysl opět dříve nebo později, začne mít sklon zamítnout takové vlastnění. Touha po vztazích a hmotném majetku, jednoho dne odhalí zlo, které je v ní nebezpečně skryté. Když se však touha po ocenění, jménu a slávě víc a víc prožívá, pak výsledkem toho je, že mysl pocítuje marnivou radost, a takto nebezpečí, které je v tomto skryto, mysl tak snadno nerozeznává. Proto nás Šrí Bhagaván varuje v Dodatku ke 40ti veršům o Skutečnosti takto: „I když jste zamítli všechny světy jako kus slámy a i když jste zvládli všechna písmá, přece vězte, že jakmile přijdete pod vliv zlé nevěstky, která se nazývá chvála, čest, uznání nebo ohodnocení, pak uniknout z jejího otroctví je opravdu velmi svízelné!“

45/ Když člověk myslí „jsem veleben mnoha způsoby, jsem zvláštním jedincem, mnoho lidí mou slávu uznává“, zarazí se a začne o sobě pečlivě přemýšlet a zkoumá „Kdo jsem já, ten zvláštní jedinec?“. Jeho ego zahyne a tehdy podrobí a zničí všechny touhy přímo u kořene.

46/ Snažit se zničit ony tři touhy a uchovávat si ego, tj. pocít „já jsem toto tělo“, což je kořenem, ze kterého vše vy-

stupuje, je podobná hloupost, jako když se snažíme dostat se přes řeku na hřbetě krokodýla, protože ho máme za prám. Zničení ega, tj. původního hříchu, je samo o sobě zničením trojího ohně tužeb. Proto, abychom zničili všechny tři touhy, nezbyvá nic jiného, než zničit vlastní sobecké já tím, že zkoumáme „Kdo jsem já, který má ony tři touhy?“.

ZPŮSOB JAK NABÝT DOBRÉ KVALITY

47/ Když trénováním mysl toužíme po získání všech možných pozdvihujících a čistých kvalitách (sattva guna - o gunách, viz poznámka k verši 270), pak určitě nebudeme mít se svou snahou úspěch, ať trénujeme jakkoli dlouho. Ale když začneme věnovat pozornost átmanu, pak tím zničíme mysl a když tím překročíme tři obvyklé kvality, čistotu, aktivitu a netečnost, pak tím automaticky vystoupí pravá kvalita, tj. pevné přebývání ve Skutečnosti (sat-guna), a začne v bytosti rozkvétat, přičemž se z pohledu jiných bude zdát, že oplývá všemi sattvickými kvalitami.

48/ Když budou běžní lidé prakticky usilovat, i po mnoho věků a přitom nepromarní jedinký okamžik, pak je možné, že v sobě rozvinou několik dobrých kvalit, které milostivě překypují a proudí z toho, kdo dosáhl poklad sebepoznání a který zároveň překonal ony kvality. Nicméně, když se běžným lidem postaví do cesty, i jen všední překážky, pak vypadnou z pevného zakotvení v těchto kvalitách.

49/ Dobré kvality a špatné kvality nejsou kvalitami, které přiděluje Bůh. Jsou to pouze kvality zrozené v mysli, tj. jsou rozvinutými formami tendencí, vášan, které člověk nashromáždil v mysli, svou svobodnou vůlí

a činy. Prázdný prostor poznání Sebe Sama je naprosto volný od dobrých i špatných tendencí a jediné to se nazývá sat-guna.

50a/ Ti šťastní, kteří potkali dokonalého Gurua se nebudou marně namáhat s pěstováním dobrých kvalit. Budou pouze provádět praxi sebezkoumání, která vtáhne mysl dovnitř a pak ji zničí, čímž nedovolí, aby mysl vyvstala ve formě myšlenek. Abychom dosáhli nesrovnatelnou a ojedinělou přirozenost věčného přebývání v átmanu, pak není jiné cesty, než abychom učinili mysl pokornou, pomocí milující oddanosti a zkoumáním.

50b/ V životě džňánina, který překročil kvality, se činnosti Jeho těla (které se dějí spontánně aniž by na ně myslel) mohou někdy zdát, že nejsou dobré kvality. Ovšem takové činnosti se mohou zdát, že jsou skutečné, jen z důvodu představivosti myslí nevědomce, který je vidí, a jsou proto jen klamným odrazem jeho nečisté myslí.

50c/ Ti, kteří mají špatné kvality v sobě, budou vidět špatné kvality i v mudrci. Kdyby člověk mohl vidět své vlastní nedostatky tak jasně, jak je vidí u jiných, kteří stojí před ním, jaké zlo by se mu pak mohlo přihodit?

SAT – SANGA – SPOLEČENSTVÍ SE SKUTEČNOSTÍ

51/ Naše sdružení (sanga) se Skutečností (sat), to jediné je pravým satsangem. Jelikož átman, sám o sobě je Skutečností, přebývat v samotném átmanu, je nejlepším satsangem (vědomým sdružováním nebo společností). Ba co více, velcí aspiranti, kteří realizovali átman, Skutečnost, nemohou být jiní, než átman a jsou proto také Skutečností

samou o sobě. Proto přistupuj k takovým seberealizovaným (sádhuům) a zůstávej s nimi jako jejich oddaný otrok.

52/ Pokud postrádáte sílu přebývat v átmanu, tj. ve Skutečnosti, zůstávejte v lásce neustále ve společnosti sádhuů, kteří poznali Skutečnost. Když však nemáte to štěstí být v jejich společnosti, pak mějte alespoň kontakt s učením takových sádhuů tím, že neustále budete studovat knihy, které obsahují slova, která sdělovali, pronášeli. Studium takových knih je také satsangem (vědomým sdružením).

53/ O které knihy se jedná, má-li se jejich studium považovat za satsang? Pouze takové, které jasně prohlašují: „Jedině átman je Skutečností a proto neustále přebývej v átmanu“. „Aby si přebýval v átmanu, prováděj pouze zkoumání Sebe Sama a žádnou jinou cestu nesleduj“. „Prováděj nyní zkoumání Sebe Sama, obrať se a ponoř se do sebe“.

54/ Když ve jménu vědomého shromažďování, shromažďujete všemožné lidi a nazvete to „svatým shromážděním“, pak se bude jednat jen o dav lidí, kteří budou výborní v řečnění nebo kteří přečetli nesčetně knih, nebo zvládli 64 druhů světského umění, což všechno jsou jen neskutečné produkty představivosti myslí. Všechna taková shromáždění zamítnete, protože to nejsou pravé satsangy.

55/ Spíše než se shromažďovat s takovými lidmi, v domnění, že jejich společnost je satsangem, bude pro vás lepší, když zůstanete sami, aniž by jste se s někým stýkali, protože samota či nesdružování, vám pomůže postupně víc a víc získávat na odpoutanosti.

56/ Všechny hromady zlata, všech sedmi světů, se nemohou rovnat pokladu, který se nazývá satsang. Ti, kteří byli požehnáni vzácným a výtečným štěstím, že se zúčastnili

pravého satsangu, pomocí kterého přeplují oceán nevědomosti, který je tak nesnadno k překonání, ještě v tomto životě dosáhnou neporovnatelný stav osvobození, ke kterému lze jinak jen obtížně dospět.

Pozn.: K tomu Bhagaván v Dodatku ke čtyřiceti veršům o Skutečnosti říká: „Tento svrchovaný stav (osvobození), který je v každém písmu chválen, a který je zde dosahován (v tomto životě) pomocí ostrého zkoumání, které vzniká v Srdci, když člověk získá spojení s mudrcem. Toto není možné získat (nasloucháním) od kazatelů, studiím a učním se významu písma či vykonáváním dobrých činů nebo jinými způsoby a prostředky“.

57/ I když vaše mysl nebude mít dost síly k rozlišování a odpoutanosti, což se požaduje pro odtazení se od klamně přitažlivosti potěšení tohoto klamného světa, vaše mysl stane přirozeně a spontánně do té míry zralou, s jakou pokorou a láskou vstoupíte do blízkosti a sdružíte se s osvěceným mudrcem, který přebývá ve skutečnosti (sat).

58/ Když kladete otázku, jak je možné, že i čerstvý platanový strom vyschne a chytne ohněm, když se k němu přiblíží ohnivý lesní živel, tak podobně i mysl těch, kteří se sdružují s džňániny, aniž by to pozorovali, budou tímto společenstvím předěláni tak, že si s velkou láskou začnou všimnat přebývání v átmanu.

59/ Když získáme spojení s bytostí, která poznala a přebývá ve Skutečnosti (nazývá se Satpurušou), pak budeme zcela jasně pociťovat, že v nás vyvstává opravdová skutečná oddanost k Bohu a vytrvalé rozlišování mezi věčným a pomíjivým a že to všechno bude vyvstávat a v našich srdcích automaticky vzrůstat, aniž bychom o to sami usilovali.

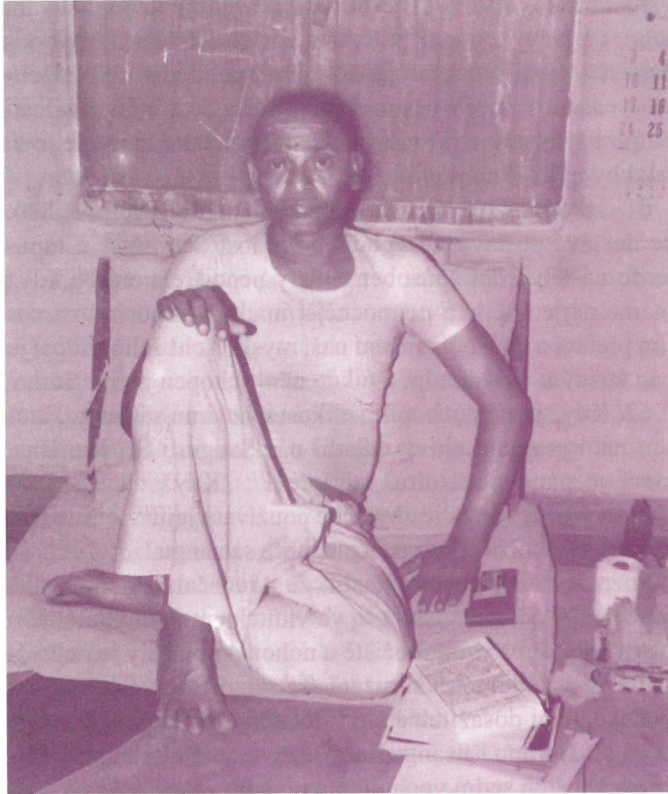
60/ Neměli bychom nechat v nás vykvést názor, že jsme vlastním úsilím a snahou (sádhanou) způsobili, že v nás vznikla taková vlna čisté oddanosti a jasného rozlišování toho, co jsme schopni zažívat v našich srdcích. Pravá oddanost a rozlišování se přirozeně a spontánně nerozlišuje v našich srdcích našim úsilím, ale pouze silou milosti Satpuruši, který se v naší blízkosti nachází a který se jeví, jako by byl někdo jiný než my.

61/ Jako matka krmí své spící dítě, aniž by o tom vědělo, že dostává potravu, tak podobně milost Satpuruši vstupuje do našich srdcí způsobem, který nepostřehneme, i když máme nejjemnější a nejmocnější intelekt. Jeho milost nás tím přetaví a způsobí zničení naší mysli. Ach! Jeho milost je nad každým vyjádřením a nikdo není schopen ji změřit.

62/ Když jsme pochopili velikost významu satsangu, kterou nám pravými slovy odhalil náš Sadguru Šrí Ramana, který je pánem vesmíru, když řekl : „Když vane skvělý chladivý jižní vánek je zbytečné používat vjejír“. Žijme tak, že bereme útočiště v Arunáčale, hoře satsangu.

Pozn.: Šrí Bhagaván odhalil, že Arunáčala sama o sobě je vtělením Skutečnosti, a to ve viditelném a dotýkatelném tvaru hory. Proto brát útočiště u nohou Arunáčaly je nejvyšší formou vědomého sdružení (satsangu), které je zde na fyzické pláni dosažitelné a myslet s láskou na Arunáčalu je nejvyšší formou satsangu, jaký je na mentální pláni dosažitelný. Další sedm veršů o tom pojednává.

VELKOLEPOST PRADAKŠINY PROVÁDĚNÉ KOLEM ARUNÁČALY

63/ Jedině ti, kdo pevně přebývají ve Skutečnosti (sat) jsou mudrci. Titi čistí mudrci nejsou od átmanu odlišní. Jejich přirozeností je Bytí-Vědomí-Blaho. Když jste poznali pravdu, že Arunáčala se zde projevuje jako neporovnatelná hrubohmotná forma reality, zůstaňte tu, abyste se sdružili se Skutečností.

Pozn.: Není známá žádná významná společnost (satsang), která by byla nadřazená tomu, že i když je blízko Arunáčaly, neprovádí obcházení kolem ní.

64/ Když nás mate kmitající povaha naší mysli a zmatení a popletení, nejsme schopni se věnovat pevně praxi přebývání Sami v Sobě nebo cestě uctívání nebo osminásobné cestě rádžajógy a když z toho důvodu hledáme nějakou skutečně účinnou duchovní formu praxe (tapas), tj. účinný a snadný způsob cesty, kterým bychom usilovali, pak ať vytrvale a opakovaně obcházíme božskou horu Arunáčalu.

65/ Každá činnost představuje dvojnásobnou aktivitu, která nás dále a dále odvádí od átmana, středu všeho. Avšak na rozdíl od všech ostatních dvojnásobných aktivit, při provádění pradakšiny, čili chození kolem Arunáčaly, se jedná o dvojnásobnou aktivitu, která nás neodvádí od átmana, od slunce pravého poznání. Proto chodte okolo Arunáčaly.

Pozn.: Když máme vrchol Arunáčaly jako střed, pak ať sebevíc provádíme pradakšinu, nikdy se od onoho středu

Pradakšina - obcházení určitého objektu, osoby nebo svatyně hodinových ručiček, jako výraz uctívání nebo zbožňování

nevzdalujeme. Z toho vyplývá, že na rozdíl od jiných aktivit, které člověka od středu odvádějí, pradakšina nás stále drží ve spojení se středem. Proto se zde popisuje jako dvojnásobná činnost, která nás neodvádí.

66/ Když je kráva přivázána dlouhým pasterním provazem ke kolíku a pase se okolo něho, a krouží stále jedním směrem, nevšimne si, že se délka provazce krátí a že se víc a víc namotává na kolík. Podobně si uvědomte, že jak si může vaše mysl všimnout toho, že vaše extrovertně směřující tendence se postupně menší a utiší, protože chodíte okolo Arunáčaly?

67/ Když se pase kráva a víc a víc krouží kolem kolíku, pak délka pasterního provazu se omotáváním stále menší, až se nakonec úplně omotá, čímž se kráva přestane pohybovat, protože není schopná se od kolíku vzdálit. Tomu se podobá mysl uctívajícího, který s láskou provádí giripradakšinu (giri=hora) kolem Arunáčaly, která je átmanem, vznešeným prostorem pravého poznání. Mysl uctívajícího nakonec dojde klidu, s nehybně upnutou pozorností na átman, když se všechny jeho mentální tendence úplně uklidnily.

68/ Bezprostřední zkušenost jasně vyjeví velkou pravdu, že mysl stoupence, který provádí pradakšinu kolem Arunáčaly, se naplní velkou láskou k pozornému přebývání v átmanu. Arunáčala je zářivým ohněm džňány, který spálí na popel všechny touhy, které způsobují další zrození.

69/ Když magnetem třeme železo, pak magnet stočí atomy železa, které jsou v něm v různých směrech roztroušeny tak, že je seskupí ve směru sever-jih. Tím, že magnet atomy takto uspořádá, magnet sám přemění železo v magnet, kterým sám je. Podobně Arunáčala, magnet, který je prostorem svrchovaného Vědomí Sebe Sama, stočí mysl uctívajícího,

kteřý provádí pradakšinu tak, že začne směřovat do Sebe Sama, čímž ji přemění v átman.

Pozn.: Jako magnetická kvalita železa se neprojeví, i když je její pravou přirozeností, a neodhalí se dokud jsou atomy rozptýleny a směřují do různých směrů, tak i átman, který je pravou povahou myslí, se neodhalí, když je mysl orientována ven, do množství směrů světských tužeb. Podobně jako se odhalí pravá přirozenost železa až když je třena magnetem, tak pravá povaha myslí se odhalí, až když uctívající provádí pradakšinu okolo Arunáčaly, která je magnetem sebeuvědomování.

70/ Povídka o králi Vadžrangadu Pandjanovi, můžeme uvést jako příklad či potvrzení toho, co jsme předtím říkali. Král totiž dosáhl osvobození když se v něm vypařila všechna vlhkost, pocházející z jeho tužeb a připoutaností a získal naprosto čistou mysl, ačkoli zpočátku prováděl pradakšinu kolem Arunáčaly, aby se mu splnilo sobecké přání.

DŽAPA – OPAKOVÁNÍ MANTER

71/ Prospěch, který získáváme z opakování svatého Božího jména, nespočívá jen v získání jednobodovosti myslí, ale také v tom, že když opakujeme jeho jméno, se Bohu podrobujeme do té míry, až naše srdce roztaje, a rozpustí se ve stále přetékající lásce k Němu.

72/ Myslet na Boha jen jedinkrát s neochvějnou jednobodovou myslí, je prospěšnější než když provádíme tisíce či milión džap s toulavou myslí. Ale volat intenzivně Boha, třeba jen jednou, myslí, která překypuje láskou k Němu, je daleko lepší, než když provádíme milióny džap s jednobodově zaměřenou myslí.

73/ Zatímco provádíme opakování jména Boha, musí tu být přítomen cit, který nazýváme láskou. Když známe jak správně spojit lásku s jménem Boha, pak výsledkem takové džapy nebude jen jednobodovost myslí, ale džapa také propůjčí sádhakovi (ten, kdo provádí duchovní praxi) nesmrtelný stav spojení s Bohem.

74/ Spojení lásky se jménem Božím, představuje věnování sebe sama, tj. ego-já, jako oběť k Jeho nohám. Láskou jsme my a jménem je On. Takto spojujeme lásku s Jeho jménem, jako oběť našeho já Jemu, což je principem sebeodevzdání. Takovým sebeodevzdáním, se dociluje stav přebývání v átmanu.

75/ Džapu možno klasifikovat jako dvojí: jako poznání (džňánadžapa) a nesobeckou lásku (bhaktidžapa). Opakovat mentálně Já, Já, je poznání, džňánadžapa, a opakování jména Božího s láskou je oddanost – bhaktidžapa. Mysl toho, kdo chová náklonnost k džňánadžapě, touží poznat pravý význam slova „Já“ a v toto se noří. Ten, kdo opravdu provádí bhaktidžapu, ztrácí svou oddělenou individualitu a v lásce se rozpouští v Božím jménu.

76/ Mysl, která hledá pravý význam slova „Já“, zatímco provádí přirozenou svárúpadžapu (džapu Sebe Sama), se sama ztratí a zhyne v átmanu, ve Skutečnosti. Ti, kteří spoléhají na Boha, který je vtělením čirého Vědomí, a kteří se rozpouštějí v lásce, zatímco opakují Jeho jméno, stávají se svrchovaným Blahem, které je svobodné od já-ega, a tak přestávají existovat jako od něho oddělení jedinci.

77/ Těm, kteří sledují cestu sebez koumání, džňánadžapa poskytuje veškerou pomoc, kterou potřebují, aby získali sebepoznání. Těm, kteří jdou cestou oddanosti, bhaktidžapa

způsobí, že se spojí s Bohem. Ta džapa, v které máme zálibu a která v nás přirozeně vyvstává, je ten druh džapy, který je pro nás vhodný.

78/ Náš Sadguru, Pán Ramana, který je skutečným átmanem, nám poskytl jen dvě cesty k vykonávání, totiž Sebez koumání a Sebe podrobení. Když víte, že džapa je také dvojího druhu, přidržte se té, která vám odpovídá a tím dosáhnete přebývání v átmanu.

ODDANOST A POZNÁNÍ – BHAKTI A DŽŇÁNA

79/ Do té míry kolik lásky k Bohu v našem srdci vzejde, tolik poznání o Něm získáváme. Do jaké míry člověk pozná přirozenost Boha, tolik pevně lásky k Němu nabyde. Z toho plyne, že poznání (džňána) se zvětšuje láskyplnou oddaností (bhakti) a láskyplná oddanost se zvětšuje poznáním.

80/ Pomocí lásky, kterou k Bohu chováme, On nám poskytne více poznání o Něm, a pomocí našeho poznání nám poskytne více lásky k Němu. Proto z těchto dvou cest, bhakti a džňány, sledujte tu, ke které budete cítit větší náklonnost, protože ona cesta vás povede k tomu, abyste druhou cestou dosáhli Srdce.

81/ V životě aspiranta, který hledá osvobození, se bhakti a džňána zažívá nerozlučně jako dvě strany jediného listu papíru. Proto si jsou obě rovné. Nejsou to dvě rozdílné záležitosti, protože pravá přirozenost obou je jedna a tatáž. Vězte, že bhakti a džňána jsou pouze dvě jména pro jednu věc.

82/ Pevně přebývat v átmanu, to jedině je moudrostí. Copak by bylo možné přebývat v átmanu, kdybychom

k Němu necítili lásku? Láska k átmanu je bhakti a na základě této lásky přebývat pevně v átmanu je jedině džňána. Jaký je tu mezi oběma rozdíl? Rozlišujte a poznejte pravdu.

83/ Kdyby neexistovala síla gravitace, která přitahuje a strhává všechno k zemi, jak by mohlo všechno na zemi zůstat stabilní? Zkoumáním zjišťujeme, že láskyplná oddanost je podobná gravitační síle přitažlivosti, zatímco stav moudrosti se podobá stavu, kdy objekty zůstávají stabilně na zemi, což je výsledkem přitažlivosti. Kdyby jedna z nich, buď síla přitažlivosti čili bhakti, nebo stav přebývání čili džňána neexistovali, druhá by také nebyla.

84/ Aspirant, který provádí cestu sebezkoumání, což je cesta džňány, zamítá svou vlastní individualitu, protože ví, že „já“, to nedůležité ego, nevykonává žádnou činnost, zatímco uctívající odmítá svou individualitu tím, že ví, „že jedině Bůh je jediným konajícím“. Takže aspirant, který sleduje tu nebo onu cestu, zdržuje se pocitu „konajícího“ a chápe, ví, že obě tyto cesty se od sebe neliší i při vykonávání praxe, ať sleduje tu nebo onu.

85/ Neměli bychom našim myslím dovolovat pomatenost a rozrušenost tím, že by záměrně rozhodovaly: „Která z těchto dvou, praxe bhakti či praxe džňány, je pro osvobození lepší?“. Když vznikne ve vašem srdci náklonnost pro jednu z cest, pak tato cesta je pro vás nejlepší.

86/ Podle síly zvyků, která se promítá z předchozích životů do současného života, bude mysl mít zálibení v cestě lásky nebo v přímé a spolehlivé cestě sebezkoumání a bude pociťovat, že ta určitá cesta je nejlepší a pro ni nejvhodnější. Proto sledujte alespoň jednu z nich do úplného konce.

ZKOUMÁNÍ SE STANE SNADNÉ SKRZE LÁSKYPLNOU ODDANOST

87/ Když jsme se dost a dost naplakali a dlouho intenzivně toužili a nepřestali myslet a uctívat milostiplné nohy Pána, pak mysl, která vyvstává (jako „já jsem to a to“) a zase zapadá, se stane čistou, takže neporušené sebezkoumání se pevně usadí (v srdci) a zkušenost átmanu se sama od sebe opravdu stane snadnou – Šrí Muruganar.

88/ Vy, kteří říkáte: „Nikdy jsme vás neviděli se zavřenýma očima a že byste prováděl přebývání v átmanu, řekněte nám, jak jste dosáhl stavu vnitřního Ticha (mauna)?“ Když budete rozumět předchozímu verši, pak znejte tajemství (jak docílit opravdovou zkušenost), že Boha, není možno spatřit, i když budete se zavřenýma očima čekat (i dlouhou dobu v očekávání, že spatříte Jeho pravou vizi).

SEBEPODROBENÍ A SEBEZKOUMÁNÍ

89/ Jelikož ego samo o sobě je vším (jak odhalil Šrí Bhagaván ve verši 26 – ve 40ti verších o Skutečnosti), odevzdání se ega, pocitu „já jsem toto tělo“, když jej odevzdáme Bohu, pak je to milující poskytování všeho Jemu. Když jsme jednou podrobili ego Bohu, a přebýváme v átmanu, a nebereme jej zpět (což znamená neztotožňovat znovu tělo s „já“ nebo pociťovat „mé, moje“), pak to je pravé tapas.

90/ Když jsme jednou ego podrobili Bohu, a bereme ho zase zpět, pak se jedná o hřích krádeže toho, co jsme již jednou dali. Proto, abychom se vyhnuli spáchání takového hří-

chu, je třeba naprosto spolehlivě věnovat pozornost átmanu, protože jedině když si pozorně a bez přestání všimáme ega, jedině tehdy utone v Srdci tak, že už se nikdy nevzchopí (G.G.S.317 – Věnc guruových výroků).

91/ Zničení ega pomocí pozornosti věnované átmanu je samo vynikající cestou sebepodrobení. Proto když zkoumáme a poznáváme své vlastní svrchované Já (átman), je to samo o sobě vhodnou metodou, jak pro sebepodrobení, cestu lásky, tak i pro sebezkoumání, cestu poznání.

Pozn.: Srovnejte s „Kdo jsem já?, verš 13, kde Bhagaván říká: Zůstávat pevně ... podroben Bohu“.

92/ Cesta poznání, kdy zkoumáme „Kdo jsem já?“, je sama o sobě cestou oddanosti, při které chováme pravou lásku k Bohu. Když víte, že sebezkoumání a sebepodrobení, nejenže mají jeden a týž cíl, ba i stejnou metodu praxe, pak sledujte metodu sebepozorování.

Pozn.: G.G.S. – Věnc guruových výroků ve verši B 13 Bhagaván říká: „Pozornost k átmanu je svrchovanou oddaností k Bohu, jelikož Bůh existuje jako átman“.

ZKOUMÁNÍ TŘÍ STAVŮ

93/ Máme štěstí, že jsme obdrželi lidské tělo, které nám umožňuje, abychom každý den prožívali tři stavy – bdění, snění a hluboký spánek, jak bychom jinak měli schopnost sebezkoumání? Proto je lidské zrození nadřazené všem ostatním zrozením.

94/ Vyjma v tomto lidském těle, všechny tyto tři stavy, žádná duše během života nezažívá, ať je božská, zvířecí či rostlinná. Proto dar lidského vtělení, který nám poskytl je

vskutku velkým darem Boha, který nám poskytuje velkou příležitost tím, že nám umožňuje zkoumat a poznat átmana.

Pozn.: Nebeská stvoření (dévové) zažívají pouze stav bdění; zvířata zažívají pouze spánek a bdění, které je snění podobné; rostliny zažívají pouze spánek (Hovory s Ramanou č.617), a necitné objekty, jako např. kameny, jsou stále ve stavu, který se podobá mdlobám. Pouze lidské zrození zažívá všechny tři stavy, tj. bdění, snění a spánek. Proto i nebeské bytosti musí vzít na sebe lidské zrození a být člověkem, pokud chtějí dosáhnout poznání Sebe Sama, stav osvobození.

95/ Všechny lidské bytosti zažívají každý den tyto tři stavy – bdění, snění a hluboký spánek. Pokud ostře rozlišujeme přirozenost těchto tří stavů, pak poznáme stav osvobození, který je podkladem těchto stavů a zažijeme jej přímou zkušeností.

96/ Ve stavu bdění existujeme jako „Já jsem“. Ale v tomto stavu mimo nás samých poznává naše mysl řadu objektů druhých a třetích osob. Jak sem všechny přišly?

97/ Ve snu také existujeme jako „Já jsem“, když jsme se stali tím, kdo tam všechno vidí. Ale i v tomto stavu je myslí známo množství nejrůznějších objektů druhých a třetích osob. Jak tam všechny přišly?

98/ Ve spánku také existujeme jako „Já jsem“. Nicméně v tomto stavu nevnímáme nic, co by se zdálo od nás odlišné. Z toho vyplývá, že pouze stav existující jako „Já jsem“, sám stále svítí bez ochabnutí a zastření, zatímco stav poznávání objektů, které jsou jiné než my, je podroben změnám. Z toho plyne, že náš stav, existující jako „Já jsem“ je jedním neměnným stavem.

99/ Stav naší existence „Já jsem“, který se bez přerušení objevuje ve všech třech stavech, aniž by docházel konce, je naším velebeným stavem pravého poznání a je stavem celistvosti. Objekty jiné než „Já“, neexistují ani v jednom ze tří stavů. Proto naše vlastní přirozenost, samoexistující „Já jsem“ je jediné Skutečností, která vždy existuje.

100/ Jelikož objekty jiné než „Já“, tj. tělo a svět, neexistují ve všech třech stavech bez přerušení, ale jen vystupují a zase zanikají ve stavu bdění a snění, nemohou tedy být Skutečností, která je stále a vždy, bez jakéhokoli zastření. Tento závěr, který dosahujeme při zkoumání naší zkušenosti v těchto třech stavech, představuje základ pro praxi sebezkoumání.

101/ Objekty jiné než „Já“, které v určitém čase existují a v jiném čase nejsou, jsou skutečně neexistující i v čase, kdy se zdají existovat. Při zkoumání zjišťujeme, že bdění a snění jsou svou povahou jedno a stejné, protože objekty, které se jeví, že existují v každém z těchto stavů, neklamně přestávají existovat v každém jiném stavu.

102/ Stav, ve kterém žádný spatřovaný objekt není zažíván jako oddělený od toho, kdo vidí, ten jediné je stavem Skutečnosti. Jestliže vyvstane vidící, který je neskutečným egem, jediné pak vyvstanou všechny nereálné objekty „jiné než já“, a zdají se existovat.

103/ Snový svět vytváří ten, kdo tam žije ve ztotožněném snovém těle, které má za já a který patří onen snový svět – to vše dohromady tvoří sen. Stav bdění je tomu podobný, tj. nejen onen zdánlivě obrovský svět, který před sebou vnímáme, jakoby existující mimo nás, ale také my, jedinci, kteří patříme tento svět bdění, oba společně tvoří výjev tohoto snu, který se nazývá stavem bdění.

104/ V praxi snění a bdění jsou jedno a totéž. Tak jako bdící mysl si myslí „já jsem toto tělo“, tak mysl ve snu, pomocí své tvořivé síly představivosti promítá tělo s funkcí, které pociťuje „já jsem to tělo“.

105/ Dokud nepřestane existovat základní tendence ztotožňování se s tělem jako „já“, projev stavu bdění a snění, které vznikají klamem májí se neukončí. Dokud si s jednobodovou myslí ostře a bez přestání nebudete všimnout vaší existence, která svítí jako čiré „Já jsem“, tak základní tendence „já jsem tělo“ a všechny jeho produkty, tj. jiné tendence, nepřestanou existovat.

106/ Když zůstáváme neaktivní a zapomínáme pocit „já jsem toto tělo“, pak spíme. V hutné nevědomosti spánku, vystupuje tvořivá představivost myslí, a to jediné je příčinou výskytu snění. Proto je zřejmé, že mysl sama je ten, kdo promítá sen.

107/ Podobně je tomu v dlouhém spánku nevědomosti, který nás pohlcuje pro zapomínání našeho pravého stavu čirého Sebeuvědomování. Tehdy vyvstává představa myslí, která dává vznikat totožnosti s opovržením hodným masitým tělem jako „já“, a to jediné je příčinou, že vystoupí a projevuje se onen opovržením hodný stav bdění, který nyní zažíváme.

108/ Tak jako jediné spánek je příčinou vystoupení snů, tak spánek zapomínání na naše pravé poznání Sebe Sama, je zapříčiněn stavem bdění. Za tohoto dlouhého spánku sebezapomínání vystupují a zanikají nesčetné počty zrození.

109/ Vězte, že podobně jako člověk, který se neocitnul ve stavu bdění, se noří do hlubokého spánku, když skončil sen, který vnímal, tak člověk sní v současném zrození a jeho sen

končí smrtí, pokud dříve nedosáhl sebezpoznáním pravý stav bdění. Jinak se znovu noří do stavu, který je tomu základem, spánku sebezapomínání.

110/ Jako člověk, který prožíval sen a který, když skončil, upadá do hlubokého spánku, aniž by dosáhl stavu bdění, pak tělo, které prožívalo stav bdění zemře dříve, než jsme dosáhli sebezpoznání, tak upadneme do stavu, který je podobný hlubokému spánku. Tak jako prožívá sen ten, který byl předtím ponořen v hluboký spánek, protože jeho mysl se začne potulovat, tak po smrti těla, které bývalo ve stavu bdění, mysl vystoupí a začne se potulovat na základě svých předchozích tendencí a opět vystoupí nějaký stav bdění, ve kterém nějaké tělo bude jako „já“, zdánlivě existovat.

111/ Když jsme se vynořili ze stavu smrti, který nás zahaluje klamem a znovu se zrodili, žijeme život kroužící okolo stavu bdění a končící smrtí, aniž bychom dosáhli poznání Sebe Sama, toto se podobá člověku, který vystupuje jako „já“ z hlubokého spánku, a „prožívá“ opět sen a na konec se opět noří do spánku. Nenarodíte se znovu, jedině když se probudíte do pravého stavu poznání Sebe Sama. Tak se probudíte.

112/ Když člověk, který spí a prožívá sen, se náhle probudí, dosáhne při probuzení bodu, při kterém se spánek i sen rozptýlí. Podobně člověk, když se probudí ze současného, tzv. stavu bdění, tím, že dosáhne vysoký stav nazývaný poznání Sebe Sama, pak se sen o zrození a smrti s jejich podkladem, totiž spánkem sebezapomínání rozptýlí, a takový člověk již nikdy nebude podroben zrození a smrti. Stav opravdového probuzení (turja), který dosáhl a který překračuje tři běžné stavy bdění, snění a spánku je stavem osvobození.

113/ Když síla pozornosti, která spatřuje objekty druhých a třetích osob jak existují ve snu, se stočí a začne si všímat sebe sama, pak jak první osoba (která vnímá sen), tak i sen zmizí. Spánek, který je příčinou, že vystupuje první osoba se rozptýlí a velebný stav pravého probuzení je tak dosažen.

114/ Podobně, když síla pozornosti, která poznává objekty druhých osob, které existují ve stavu bdění, obrátí svou pozornost sama k sobě (tj. Já, které vnímá stav bdění) pak stav bdění zmizí. Pak se stane, že dlouhý spánek sebezapomínání, který je příčinou výstupu individuálního pocitu „já“ se rozptýlí a pravý stav bdělého poznávání Sebe Sama je dosažen. Proto si všiměj jen sebe sama, uvědomuj si první osobu „já“.

115/ Ještě před prožitím běžného osudu (prárabdha karman), který způsobil, že jev snu došel konce, a mysl prožívá velký strach, radost či utrpení, síla pozornosti se přitom stočí k átmanu dovnitř a vrátí se k Srdci, s výsledkem, že nastane probuzení.

Pozn.: Prárabdha karman je ona část našeho osudu, která se má prožít v tomto životě. Sánčita karman je ona část, která je nahromaděná z předchozích životů a ještě nevstoupila do účinnosti.

116/ Podobně, ještě předtím než byl všechen sánčita karman vyčerpán a když byl prožit formou prárabdha, pak jestliže v tomto životě, když byl uveden do chodu prárabdha, mysl buďto získá pevnou odpoutanost (vajrágja), tím, že není schopna snášet kruté utrpení života, nebo zažije intenzivní strach před smrtí, se stočí do Sebe Sama a ponoří se do Srdce a tím nastane pravé probuzení a dostaví se poznání Sebe Sama.

117/ Když zažijeme takové intenzivní utrpení nebo hrůzu a když mysl začne zrале rozlišovat a najednou začne co nejdůležitěji zkoumat „Komu vyvstává toto utrpení či strach?“, pak směřovala extrovertní síla pozornosti, která se do té chvíle táhla k vnějším objektům, odlišným od nás, se obrátí dovnitř a začne se dívat na sama sebe, čímž okamžitě dosáhne opravdové probuzení do života přebývání v Sama Sobě.

118/ Dokud prožíváme sen, vše co vnímáme pokládáme za skutečné, podobně všechno, co se nyní odehrává ve stavu bdění, pokládáme za skutečné. Když sen dojde konce, pak všechno co se v něm odehrálo, budeme pokládat za neskutečné. Podobně všichni, kdo se probudili z tzv. stavu bdění tím, že dosáhli poznání Sebe Sama, pak všechny události, které předtím znali, pokládají za neskutečné.

119/ Jakmile jsme se jednou probudili vnitřně do stavu přebývání Sami v Sobě, všechny přídavky, vystupující ve formě mylného ztotožňování, že činnosti našeho těla jsou našimi vlastními činnostmi, zcela ztratí na realitě. Zjistíme, že to jsou pouhá navalení na naši bezejmennou a beztvárovou přirozenost, podobně jako modrá barva je navalena na bezbarvou oblohu. Pravda, že jsme bezpřívlastkovým átmanem pak jasně vystoupí.

120/ Jedině v tomto skutečně bdělém stavu přebývání Sama v Sobě, vykvete pravé poznání adžata zkušenost, ve smyslu: „Žádná světská dvojná aktivita, jako je narození a smrt, se mě nikdy nedotkla; Jsem átman, Bytí-Vědomí, které je vždy volné od těla a smyslů“.

121/ Čiré Vědomí „Já“, které existuje ve spánku a prosté všech přívlastků, je svrchovanou Realitou (brahman). Když ze stavu čirého Vědomí nesklouzneme do připouta-

nosti k tělu, pak to samo je svrchovaným přibýtkem. Když takto zůstáváme, aniž bychom ten stav opustili, pak to je osvobození.

122/ I když jste názoru, že spánek je temným stavem, protože v něm žádné objekty nepoznáváte, vězte, že pro nikoho není možné, aby zapíral svou existenci, když spal. Když jste schopni prohlašovat svou zkušenost ve spánku, že byla temnota, že nebylo myšlenek a že to byl šťastný stav, nevyplývá z toho, že jste ve spánku existovali? Když jste schopni toto prohlašovat, kdo je ten „vy“, kdo ve spánku existoval? Povězte!

123/ Vaše schopnost potvrzovat všechny tři shora zmíněné zkušenosti, ukazuje nejen to, že existujete ve spánku, ale také že jste o zážitcích věděli, že je to tak? Poznání existence, která probíhala ve spánku je vskutku onen ničím neporovnatelný stav Bytí-Existence, váš vlastní stav a pravá přirozenost átmanu.

124/ Ve spánku, ve kterém jste osaměle existovali jako pouhé Bytí-Vědomí, zažívali jste velebné štěstí, volné i od jediného malicherného trápení či nedostatku, ačkoli jste byli odděleni od veškerého majetku a všech objektů, které v bdělém stavu hledáte, abyste prožívali stav štěstí, že? To štěstí, které jste zažívali ve spánku je skutečným blahem (ánanda), což je vaší pravou přirozeností.

125/ Stát se hrdinou, který přebývá v átmanu, neomezené Skutečnosti, jejíž povahou je Bytí-Vědomí-Blaho, s volností od zažívání těla či nějakého světa, to je plod, který máme získat na základě zkoumání tří stavů bdění, snění a spánku. 126/ Tím, že svrchovaný Guru Ramana, nám poskytl shora zmíněné vodítko, jak důkladně zkoumat ony tři sta-

vy, můžeme nakonec blahaplně navždy přebývat v átmanu, v naší pravé přirozenosti, která tři stavy překračuje.

NAVRSTVENÍ KVALIT ÁTMANU NA EGO

127/ Můžete se ptát: „Jak je možné, že potměšilé ego, když se projevilo ve stavu bdění a když neexistovalo ve spánku, může něco prohlašovat o zkušenostech, které existovaly ve spánku?“. Podívejme se tedy na to. Povězte mi, copak átman, který existoval ve spánku jako Bytí-Vědomí-„Já Jsem“, nepokračuje v existenci bez překážky také ve stavu bdění?

128/ Vyjma poznání první osoby jednotného čísla, existence „Já Jsem“, se ve stavu bdění rozzáří všemožné, rozmanité znalosti, které se týkají jenom jmen a tvarů, jsou jen znalostmi, které patří neskutečnému egu. Ale poznání o vlastní existenci „Já Jsem“, je vlastnictvím samotného „átmanu“.

129/ Ačkoli necitné ego vyvstává a tančí jako strašidlo pouze ve stavu bdění, podvádí se samo tím, že si přivlastňuje uvědomování sebe sama „Já jsem“, které předtím jen átman během spánku zažíval. Ego předstírá, že to „Já Jsem“ je jeho vlastní i ve stavu bdění. Pravdou však je že kvalita „Já Jsem“ je kvalitou, která náleží jedině átmanu.

130/ Poslechněte si jiný příklad, jak se ego zmocňuje kvality átmanu a předstírá, že to jsou jeho vlastní kvality. Ačkoli ze zkušenosti víme, že mnoho lidí zemřelo, my máme stále pocit „ted' nezemřeme, ještě budeme nějaký čas žít“. Vězte, že ego pocituje toto jen proto, že navaluje na sebe kvality nesmrtelného átmanu.

131/ Vždy svítící první osoba existence-vědomí „já jsem byl, já jsem, já budu“ a znalost-poznání, že člověk nikdy není podroben něčemu takovému, jako je smrt, to obojí jsou přirozené kvality átmanu. Necitné ego, jehož povahou je vystupovat, tančit a zase se ztišovat, se zmocňuje z pouhé přítomnosti átmanu jeho kvalit a jedná, jako by to byly jeho vlastní kvality.

132/ Ego, které vyvstává ve formě „já jsem tělo“, žije jedině tím, že se zmocňuje přirozenosti vědomí átmanu, jakož i necitné povahy těla. Vězte, že při pocitu „já jsem toto tělo“, je vědomí „Já Jsem“ opravdu poznáním, které je átmanu vlastní, zatímco kvality ega jsou vystupování a kleśání, a jsou základní povahou těla.

133/ Ego, když vyvstane, zdánlivě existuje jedině tím, že si přisvojuje vědomí „Já jsem“, které je vlastností átmanu. Ego vytváří klamnou podívanou při stavu bdění, ve kterém žije a říká: „Nezemřu, existoval jsem ve spánku“. To je však klam, větší než rozsáhlá obloha. (Když je ego samo podvodem, můžeme se divit, že to, co řekne, je jen klamem?)

TĚLO A JÓGA

134/ Proč se říká ve spisech, že k získání zkušenosti Sebe Sama je lidské tělo nejlepší? Je tomu tak proto, aby se odhalilo, že jedině tělo nám umožňuje dosáhnout ostré rozlišování, abychom mohli zkoumat tři stavy – bdění, snění a hluboký spánek (a tak získali poznání Sebe Sama).

135/ Když písmá říkají, že lidské zrození je nejlepší, pak vyjadřují jen to, co bylo shora řečeno ve verši 94 a následně poznámce. Uvádí se: „Když jste jej získali, opatrujte ho“, to však není význam, který se má na zřeteli. Prárabdaha

karman, který nás vybavil tímto lidským tělem, se bude o něj starat. Proto, aniž byste si dělali starosti s ochranou těla, měli byste se usilovně snažit, abyste odstranili klam „já jsem toto tělo“ tím, že budete intenzivně provádět zkoumání sebe sama.

136/ Abychom dosáhli poznání Sebe Sama, k tomu je lidské tělo nezbytné. Dobře, teď jsme ho získali. Budeme-li však mít stále náklonnost k tomu lidskému tělu s touhou ho učinit zdravým a silným, pak připoutanost k němu ve formě „já“ a „mé“ se zvětší a nepomůže nám zničit pocit „já jsem tělo“. Touha ochraňovat tělo a mít jej zdravé a silné je vskutku překážkou pro dosažení poznání Sebe Sama.

137/ Ideje vyjadřované v předchozích třech verších jsou rozšířeným vysvětlením, jak jasně pochopit džňáninské poučky, které nám poskytl Šrí Ramana v Dodatku ke 40ti veršům o Skutečnosti, kde se říká: „Snažit se poznat pravé Já a současně opatrovat neskutečné a pomíjivé tělo, se podobá tomu, že se držíme krokodýla jako prámu, abychom se dostali na druhou stranu řeky“.

NÁJEM OBCHODU

138/ Nájem, který musíme poskytnout za obchod (naše tělo), je jednoduchý. Tím je základní potrava, oblečení a přístřešek. Když tento nájem nevyrovnáváme, musíme odejít a toto tělo opustit, podobně jako obchodník, který když neplatí nájem, musí svůj obchod vyklidit.

139/ Světský život, který žijeme, se podobá obchodování, které vykonává pošetilý obchodník, který vydělává právě jen tolik, aby mohl zaplatit nájem. Jen ten, kdo se tvrdě snaží

až dosahuje výdělku, který je o mnoho větší než činí nájem, jen takový je moudrý. Takovému obchodníkovi se máme podobat a máme usilovat o to, abychom získali veliký zisk, tj. poznání Sebe Sama, dříve než smrt stihne toto tělo.

STRACH PŘED SMRTÍ

140/ Když se strach před smrtí opravdu dostaví a zmocní se mysli, tak to samo již dostačuje. Mysl se tehdy automaticky stočí a vezme útočiště ve svrchovaném Pánu. Vězte však, že toto dobrodiní nastane jen u těch, kteří mají dobré kvality a neplatí to pro ty, kdo mají špatné kvality.

141/ Když se strach před smrtí dostaví u těch, kdo jsou sobečtí a jsou protřené mazaní a zvráceného intelektu, pak se stanou bezohledně zlými a sami se zničí tím, že vynaloží velice mnoho úsilí, aby užili všechna malicherná potěšení, která jim jejich pět smyslů může poskytovat. Chtějí všechna užít dříve než tělo zemře.

142/ Když se strach před smrtí dostaví u lidí zralých myslí a harmonizovaných, pak ti budou zkoumat spojení, které existuje mezi tělem a duší, a budou svou mysl ostře pozorovat (uvědomovat si první osobu „já“), aby poznali do jaké míry se jich ta smrt týká.

143/ Když pochopí, že smrt znamená pouze zničení těla a že je jen stavem, ve kterém se „Já“, duše, oddělí od necitného těla, pak mysl aspiranta dojde k neohroženému rozhodnutí a přijetí, které zní: „Ať zůstávám stejný, i když by smrt u mne skutečně nastala“.

144/ Takové neohrožené rozhodnutí je odpoutaností. Jedině když toto nastane, dosáhneme pravé sebezapření. Když ná-

sledkem strachu před smrtí dosáhneme pravé sebezapření, pak vystoupí božská milost Gurua a způsobí, že nás oddělí od těla jako átman v přirozenosti Bytí-Vědomí (sat-čit-svarúpa). Tím zanikne připoutanost k tělu, považovaného za Já.

145/ Když takto začne působit moc boží milosti, pak vysvitne pravé světlo sebeuvědomování, neporovnatelná realita, rozšíří se a rozkvetne v Srdci, načež před tímto zářícím světlem, tento svět a náš život, jakožto jedince v tomto světě, zmizí, když jsme shledali, že se jedná o klamný jev, asi tak jako zmizí kurkumová skvrna na bílém plátně, když na ni svítí slunce.

146/ Dokud nevysvitne pravda „smrt, která přichází, se týká jen tohoto nečistého těla a nijak se nás netýká“, jakožto vlastní zkušenost, dotud bude vystupovat strach před smrtí, pak už ne.

147/ Pak v bytosti vysvitne jasně a harmonicky trpělivá shovívavost neboli lhostejnost ke světským událostem, absence všech nízkých kvalit, nebojácnost, vytrvalá síla pravé lásky a všech šest vznešených božských kvalit (bhagavat-gunas), božský lesk, srdnatost, sláva, čiré poznání, božský rozkvět a beztužebnost.

148/ Když následkem strachu před smrtí bylo dosaženo smrti myslí, nutno vědět, že není žádný zákon, který by říkal, že když zemře mysl, tělo musí také současně zemřít. Dživánmukta, z pohledu ostatních, pokračuje v žití, nicméně jeho mysl zemřela, protože v něm vzešlo pravé poznání.

149/ Bytí-Vědomí „Já Jsem“, které pokračuje v životě, i když mysl zemřela, je samo svrchovanou Skutečností, která překračuje existenci, i když byl celý vesmír rozpuštěn. Jelikož nikdy, ani na okamžik, nebylo nic takového jako

smrt nebo zničení pro uvědomování Sebe Sama „Já Jsem“, vězte, že toto „Já Jsem“ je sám neomezený a nezničitelný átman.

BEZ ZROZENÍ A BEZ SMRTI

150/ Když nechováme názor, že tělo je Já, pak to znamená nezrození. Když nikdy nezapomínáme na uvědomování Sebe Sama „Já Jsem“, pak to znamená nesmrtelnost. Proč a kdyby měla přistoupit smrt či narození k těm, kteří přebývají ve stavu poznání Sebe Sama a nikdy se nestane to, že by na to nemysleli či jinak zapomněli?

151/ Myslet na něco jiného než „Já“, samo o sobě je zrození; nemyslet na nic jiného než na „Já“ je samo o sobě osvobození. Ti, kteří se dobře naučili umění nemyslet a kteří proto pevně přebývají ve stavu, který je volný od myšlenek mohou přijít znovu pod vládu myšlenek? Když se v praxi zdržujeme od spatřování mnohosti objektů v tomto světě, pak toto je dokonalá sádhana (duchovní praxe). Když budeme mít v této sádhaně úspěch, pak pro nás již nebude další smrt či zrození.

152/ Abychom nemuseli zažívat zrození či smrt, hledme dosáhnout sádhanou přebývání v přirozeném stavu, který je volný od myšlení i zapomínání. Když přesně zvládneme, jak takto přebývat, z jakého důvodu bychom měli umírat či se zrozovat? Umění jak přebývat ve stavu átmanu je bezpochyby jediné, co je hodno se naučit.

153/ Tato nesmírná země, Bůh, duše, nesvoboda a osvobození, vše se zdá existovat jedině při bdění nebo ve snu, tj. když existují myšlenky, ale tyto neexistují v hlubokém spánku, kdy myšlenky nejsou. Podobně neexistují ve stavu poznání Sebe Sama, kdy zkoumáme: „Komu se vynořují myšlenky při bdění a snění?“, pak přestanou existovat.

154/ Myšlenky jsou poznávány jedině, když existují. Nezáří však, když pevně přebýváme v átmanu; stvořitelem duše, Boha a světa je pouze mysl, která je seskupením všech myšlenek. Je takové stvoření dílem, které uskutečnil átman? Nikoli.

155/ Když chceme jasně znát pravdu, pak vězte, že skutečnou substancí světa, který vnímáme ve stavu bdění, je pouze ego, které vystupuje a hřmí jakožto „já jsem tělo“. Když na druhé straně někdo prohlašuje, že átman uvažoval v bláznivém pomatení, a provedl stvoření všech těchto činností, nebo se stal onou duší, světem a Bohem, pak vězte, že to je veliký omyl.

PRAMADA

156/ Vězte, že svět, duše a Bůh, všechno zdánlivě vstoupilo do existence jen pro naši nedbalost (pramada) při pozorování Sebe Sama.

157/ Celý vesmír, který se skládá z pěti prvků – země, vody, ohně, vzduchu a prostoru – se projevuje jen z důvodu omylu, že mylně bereme já, ego, které vystupuje z átmanu jako jiskra, která vyskočila z ohně, přičemž se zdá, že je oddělená od átmanu, jehož povahou je Bytí a je totožné s myslí, jejíž přirozeností je vyvstávat a mizet.

158/ Celý projev tohoto světa, který je viděn včetně nás (jedince), kteří to vidíme, je jen klamným zdáním, který se podobá snu. Když ostře zkoumáme zdroj (skutečně „Já Jsem“), ze kterého zřící ego vyvstává a tím vstupujeme do srdce a pevně tam přebýváme, pak skutečnost začne vyzařovat (a projev triády – zřícího, zření a spatřovaný objekt – se rozplynou).

159/ Jakmile dosáhneme poznání, ve kterém odpadlo vše „ostatní či jiné“, a poznáváme, že tento svět není nic jiného, než náš vlastní átman, což jsme doposud svým já, klamnou silou představivosti nevnímali, pak se klam, touhy či obavy před světem (objekty, které před sebou vidíme) již nikdy nevykytnou, a my se vnoříme a staneme se s átmanem jedno. To jedině je naším přirozeným stavem.

160/ Jedině átman existuje. Mimo nás samých nic jiného neexistuje. Když však bereme čiré Vědomí, které existuje a svítí jako „Já“, že je tělem, všechno zaujme nějaký tvar a začne se jevit jako existující. Když zkoumáme „je toto já pouze tělem, nebo je něčím jiným?“, a když přitom chápeme pravou přirozenost átmanu, všechno přestane existovat. To vězte.

161/ Je možné, že položíte otázku: „Z jakého důvodu se říká, že když člověk zkoumá a pozná sebe, že celý svět zmizí?“

Odpovědí na to je, že výsledkem zkoumání „Kdo jsem já?“, je zničení neskutečného jedince, ega, které je ponořeno v aktivitě, protože bere tělo za sebe sama. Jinými slovy, všechno projevení světa, svým zdánlivým projevem, závisí na egu, které ho vidí, avšak ego samo o sobě žádnou vlastní existenci nemá. Jakmile však skutečně „Já“ je poznáno, zjišťuje se, že ego opravdu neexistuje, čímž projevení světa mizí, protože tu není nikoho, kdo by mohl vidět a tím poskytovat alespoň zdánlivou existenci.

162/ „Já“, které nemůže zářit aniž by bylo spojeno s nějakým tělem, je samo strašidlu podobné ego já, - je velkou iluzí. Když se odvázně a bez obav dotazujeme „Kdo je to já?“, pak ego přestane existovat a zároveň s ním přestane existovat i vše ostatní.

163/ Když toto „já“, které samo vystupuje, je zkoumáním „Kdo jsem já?“ zničeno, pak vše ostatní, které se do tehdy jen v něm (v myslí) projevovalo a bylo vnímáno jako vně existující, to vše přestane existovat. Vždyť existující celistvost, která září jako Já-Já, blahopláná existence, která nevystupuje ani nemizí, ta je skutečným átmanem, pravým významem slova „Já“.

164/ „Já“, které je Celistvostí, což je pravým významem „Já“, svítí svým vlastním světlem, aniž by vystupovalo skrze 5 smyslů poznání (a zanikalo, když přestanou fungovat); je velebným a nikdy neopouštějícím zážitkem átmanu, který je přirozeností každého, je jedinou nedvojnou realitou; to jediné je pravým poznáním.

165/ Toto pravé poznání není ničím jiným, než my sami a je naše vlastní Bytí-Vědomí Já Jsem. Proč bychom měli trpět tím, že si představujeme a vnímáme duši, svět a Boha

takovým poznáním? Když přebýváme jako pouhé Bytí, pak zažíváme toto poznání naprosto přesně. Jaká jiná věc, než my sami by se pak mohla objevit?

ROZPUŠTĚNÍ VESMÍRU (PRALÁJA)

166/ Zničení celého vesmíru, spolu s prostorem a ostatními prvky, které jej vytvářejí, není stavem absolutního zničení. Absolutní zničení je slavným stavem, ve kterém se zcela rozpustí ničemné ego, které vystupuje v podobě pocitu „toto tělo z masa jsem já“, a utone v átmanu.

167/ Když na konci věků byly země a nebe rozpuštěny (júgapralája), pak nebe a země se v příslušné době opět projeví. Stav, ve kterém Oheň poznání vyšlehne, když byl zažehnut jako proces, který se podobá čerení, způsobený zkoumáním „Kdo jsem já?“, který proniká a prosvěcuje vše a všude, když zničil pocit „já jsem toto tělo“, to jediné je absolutní rozpuštění (mahápralája), jelikož ego, které bylo takto Ohněm poznání zničeno, se již nikdy neobjeví.

168/ „Já“, které pokračuje v žití, i když mysl zemřela (výsledkem shora zmíněného zkoumání „Kdo jsem já?“), je vskutku svrchovanou Skutečností (brahman), která jediné a pouze existuje po univerzálním rozpuštění. Mysl, která povstala ze Srdce (tj. mysl, která sklouzla dolů, z pravého stavu brahman, pro přehlížení nebo nedostatečné pozornosti k Sobě Samému, čímž vyvstává příčina pro stvoření a udržování klamného jevu tohoto celého vesmíru) a rozšiřuje se jako všechno, není pravým stavem síly. Jedině mysl, která se vnořila a pevně přebývá v Já-Já, ta je jediné pravým stavem svrchované síly.

Pozn.: Svrchovaná, opravdu božská síla, není silou mysli (májá), která stvořuje a udržuje klam, projev vesmíru, ale je jedině silou přebývání Sama v Sobě, která odhaluje pravdu, že iluze je tím, co nikdy neexistovalo.

ZAMÍTNUTÍ EGA

169/ Vaše vystoupení jakožto ega, jako individuální duše, která vystupuje jak „já jsem toto tělo“, jedině to je základní příčinou pro projevení tohoto neskutečného světa. Když tento základní projev, tj. vaše vystoupení jako individuální duše ani v nejmenším nenastane, pak tento stav bude stavem osvobozeným, který je zcela volný od pomyslného projevení světa a Boha.

170/ Pokud máme schopnost zamítnout své jáství a tím zamezit vystupování ega přímo u zdroje, jaké jiné tapas bychom měli provádět? Átman, zdroj, do kterého ego klesá a zmirá, je jediným stavem, který bychom si měli obstarat a dosáhnout tím, že zamítneme všechny tři světy.

ILUZE ČILI JEVOVÁ EXISTENCE

171/ Mnoho lidí touží po odpovědi na otázku, kterou nechápu: „Proč nastala tato iluze čili jevové projevení (májá)? Jak k tomu došlo? “Pán Ramana k tomu neposkytl bezprostřední odpověď, že by řekl jak a proč. Namísto toho řekl: „Podívejte se komu ta iluze vzešla?“

172/ Říká se, že do jevové existence jste vstoupili pouze vy, zatímco osvícení džňáninové, kteří dosáhli velkého prožitku átmanu, nikdy nepřijali to, že májá vznikla nebo že nyní existuje.

Proto vy, kteří ujišťujete, že májá se vyskytuje a existuje, jste jediní, kteří mají povinnost zkoumat pravdu tohoto ujištění a zjistiť potvrzení její platnosti. Proto zkoumejte.

173/ Když budete mít napřed pozornost stočenou do sebe a budete zkoumat: „Komu vzešel tento jevový projev světa? Pro koho existuje?“, tím se mysl vnoří do stavu ticha tím, že obrátí pozornost k átmanu, k pravdě, že existujete jako pouhé Vědomí „Já Jsem“, oproštěné od každé rozdílnosti, rozmanitosti či představitosti, pak toto se vám spontánně samo odhalí.

174/ Když je poznána pravda, že vy, osobnost, která má tělo za své „já“, a která dává vznikat pochybám a vznáší otázky o jevové existenci (máji), ani v nejmenším neexistujete, pak budete vědět, na základě přímé zkušenosti, že nikde, žádným způsobem jevová existence nikdy nevstoupila do projevu, a že existenci iluzorního světa není možno přijmout ani jako klamný jev.

175/ Mysl, která říká, že iluze jevové existence vstoupila do projevu, ta mysl, je sama iluzí (májá). Proto cesta pozorování Sebe Sama, která ukončuje mysl, je sama o sobě prostředkem, kterým nás Džňánaguru Šrí Ramana Mahárši obdařil, jako vhodným lékem na všechny argumenty, které pojednávají o jevové existenci.

176/ I když nás náš Guru poučil, abychom se ptali „Kdo jsem já?“, lidé, kteří mají líný intelekt, se ptají: „Proč vstoupil tento svět a jeho libosti a nelibosti do existence?“, namísto aby zkoumali „Kdo jsem já?“ sami v sobě. Takovým tupým myslím, které kladou takové otázky, Guru a písmo říkají: „Ach, to vše je klam (májá)“.

177/ Avšak lidé čiré víry, kteří se upřímně zabývají praxí pozorování Sebe Sama, tak jak to doporučuje Guru, se topí

v pravém uvědomování si „Já“, avšak znovu a znovu obrací svou pozornost ke klamnému já, kdykoli vystoupí, aby vzneslo nějaké otázky. Jich se téma hovoru o máje netýká.

POCHYBUJTE O POCHYBUJÍCÍM

178/ Chcete pouze znát patřičnou odpověď na pochyby, které ve vás vyvstávají? Nebo chcete dosáhnout stavu, kdy již nikdy žádné pochyby nevyvstávají? Vězte, že jen ve stavu čirého Vědomí není místo, kde by mohly pochyby vyvstávat. To je jediný stav, který je pro moudrého přijatelný.

179/ I když jste obdrželi na pochybu vysvětlující odpověď, a je tím odstraněna, jiná pochyba se zase ve vaší mysli vynoří. Jestliže nechcete aby ve vás takové obtíže vznikaly, pak v sobě zkoumejte: „Odkud ta pochyba vzešla?“

180/ Pochyby vznikají jen o objektech, které jsou od nás odlišné, ale nikdy nemohou vyvstat pochyby o vlastní existenci „Já Jsem“ (tj. nikdy nemůžeme pochybovat „existují nebo ne“?). Pokud člověk ztotožňuje svou vlastní existenci se svým tělem, pak vystoupí nesčetné pochyby o světě a Bohu (které vystoupí jedině, když nastane mylné ztotožnění „já jsem tělo“). Když jsme však poznali, že my sami jsme átman, naše skutečná existence, pak žádné pochyby o ničem nevyvstanou.

181/ Dříve než je odstraněna pochyba „Jsem já toto tělo, nebo jsem cosi jiného?“, nač bychom měli pochybovat o jiných věcech? Vězte, že jedině zkoumání, vhodné pro moudrého, je obrácení se dovnitř a zkoumání „Kdo jsem já?“.

182/ Ať vystoupí jakákoli pochyba, nemůže vystoupit bez vás, bez toho, kdo první vyvstal a který začal pochybovat.

Proto prapůvodní pochyba, totiž kdo „my“ jsme, je sama o sobě základem všech pochyb.

183/ Dokud není základní nejistota „kdo jsem já?“ vyjasněna, přičemž by poskytla odpověď všem ostatním vašim pochybám, které byste vznesli, tak vše ostatní je jako otrhávání listů, které roste na stromě a vždy znovu a znovu vyraší. Když však vytrhnete kořen stromu, pak už nevyraší. Podobně, když vykořeníte ego, tím, že zkoumáte „Kdo jsem já?“, žádné nejistoty již nevyvstanou.

184/ Pochyby o realitě světa a Boha vznikají jen proto, že nemáme jasno o realitě o sobě samém. Když naše vlastní realita svítí jako átman, jakožto skutečné Já, které je oproštěné od všech ostatních věcí, jaké pochyby by ještě mohly vznikat?

185/ Žádné pochyby nevznikaly, když jste spali. Když jste se však probudili, vstali jste s pocitem „já jsem toto tělo, jsem jedincem“. Osobnost, která vystupuje ve stavu bdění je tím, kdo pochybuje. Neexistovala ve spánku, ale vy jste ve spánku existovali. Proto, vy, který jste existovali i ve spánku, nejste pochybující.

186/ Pochybující existuje jen ve stavu bdění a snění, ale přestává existovat ve spánku. Copak vám tehdy vznikla nějaká pochyba, že existujete? To „vy“, které existovalo i ve spánku, je jediným skutečným „vy“.

187/ Existence pochybujícího je sama o sobě pochybná. Za to vaše existence je jedinečnou existencí nad veškerými pochybami. Ten, kdo vystupuje a pociťuje, že jeho tělo je on sám, je tím pochybujícím. Vy však jste prostorem čirého poznání. Ve stavu, ve kterém vy záříte jako prostor čirého poznání, co jiného existuje pro vás, abyste to měli poznat?

188/ Vězte, že jenom z toho důvodu Šrí Ramana Sadguru, vtělení Moudrosti a Milosti, který nás bral jako své vlastní, odpovídal na všechny otázky, které mu kladli Jeho opravdoví žáci, když hledali útočiště u Jeho nohou. Říkal jim: „Pochybujete o tom, kdo je ten pochybující, kdo klade ty otázky“.

UČENÍ, KTERÉMU BYCHOM SE MĚLI NAUČIT

189/ Abychom se naučili přebývat jako nezničitelné Bytí-Vědomí „Já Jsem“, s tím, že je odlišné od existence těla, to je jediné skutečné učení (svrchovaná věda). Když jsme jasně poznali ono Bytí-Vědomí, a když jsme ztichli v átmanu a takto přebýváme, to jediné je stavem pravého poznání.

190/ I když naše ústa budou němá (což může být překážkou pro mluvení), přece však němota úst nemůže překážet požívání jídla, abychom si naplnili žaludky? Podobně, i když člověk nestudoval a neučil se písmu, což může být na překážku, aby mohl přednášet dlouhé učené přednášky, ale nemůže být překážkou pro užití pravého štěstí átmanu, protože pobývat trvale v átmanu je přeci snadné.

191/ Velkolepost, kterou člověk dosáhne tím, že se naučí všemu umění a vědě, se podobá jen velmi cennému drahokamu, který jsme ve snu získali. Při pravém probuzení, který je stavem absolutní jednosti, což se podobá probuzení ze snu, má za následek, že zjistíme, že všechno světské učení je bezcenné a neskutečné, podobně jako modř na obloze.

192/ Všechno, co se člověk naučí (studiem nespočetných písem) je jen velkým skladištěm myšlenek a tendencí. Čiré (bezpřívlastkové a bezobsažné) poznání „Já

Jsem“, které zůstává jako Ticho, když jsme zcela odhodili všechny myšlenky a tendence, to je jediné pravým poznáním. Proto vězte, že když se stále více a více učíte, je to pouze nevědomostí.

193/ Poznání Sebe Sama „Já Jsem“ je jediné pravou džňánou. Ať člověk dosáhl jakékoli množství znalostí o něčem, co se netýká Sebe Sama, je to jen nevědomost. Vězte, ať vidí cokoli ten, kdo napřed poznal Sám Sebe, nic se mu z toho nebude zdát odlišné od něho samotného.

194/ Vězte, že nejpravdivější a nejvyšší učení spočívá v tom, když vyvíjíme úsilí dosáhnout do sebe mířící pozornost, která posílí jas uvědomování Sebe Sama, namísto, abychom nutili mysl plnou silou ven a opatrovali si tak neúčinné nauky světské učenosti.

ZNIČENÍ VYSTUPOVÁNÍ (NAŠEHO) EGA

195/ Vidíme jev světa jen pro náš omyl, že nevíme, že vystoupení „já“ či ega je neskutečné, přičemž si myslíme, že svět je velmi velký a je přitažlivou záležitostí. Vytvrilá mysl jde po něm s velkou touhou, když doufá, že užije všechny zdánlivé libosti, které tam vnímá. Když však namísto aby pádila za světem, se pozornost mysli přivrátí dovnitř, k sobě samotné, aby poznala a zkoumala pravdu o vystupujícím egu, pak ztichne s velkou láskou a sjednotí se s Bohem, který je skutečným Já.

196/ Poznání Sebe Sama spontánně vyzáří jen když je mysl ztichlá. Když však mysl, která ztichne, je plná zlých a neblahých tendencí, pak poznání Sebe Sama nenastane, nevyzáří, a mysl se znovu vylije a stane se extrovertní. Když však mysl, která ztichla je čistá a je naplněná dobrými

kvalitami (sattva gunou) a má tendenci jenom být (sat vásana), pak se s jednobodovou pozorností, do Sebe Sama zaměřenou, se ponoří s neutuchající bdělostí, a proto se znovu se nevyonoří a dosáhne tak nekolísavého přebývání ve stavu poznání Sebe Sama.

197/ Když mysl, která ztichla a sjednotila se s átmanem, jasně ví, že Bytí (čímž opravdu je) je opravdu jediným štěstím a že výstup „já“ (jakožto oddělený jedinec, ego) je jen utrpením, pak získá něžnou lásku ke ztichnutí v átmanu, aniž by sama znovu vystupovala, když naprosto zničila dvojnost libosti a nelibosti.

DUCHOVNÍ ZRALOST (PAKVA)

198/ Mysl není svolná se ubírat duchovní cestou, dokud se opakovaně nesetkala s bolestí a bídou, která v podobě jedovatých včel, je skryta za veškerým světským potěšením, které hledají a dosahují naše smysly. Teprve tehdy získává odpoutanost vůči všem takovým libostem. Jedině toto je důvodem, proč Bůh poskytuje všechna smyslová potěšení, o které Ho lidé žádají a je to také důvodem, proč védy hlavně doporučují cestu činností, které jsou prováděny za účelem naplnění světských přání.

Pozn.: Když Bůh uděluje světská potěšení těm, kdo se o ně modlí a když védy doporučují lidem, aby sledovali cestu činností, která jim přinese naplnění světských tužeb, pak skrytým cílem je stvořit v jejich srdcích beztužebnost, odpoutanost s tím, že je nechají prožít všechna neštěstí a bídy, které nevyhnutelně doprovázejí každé smyslové potěšení. V GGS verš 681 Bhagaván říká: „Příkaz „ožeň se s dív-

kou“ (jak uvádějí védy), je zde proto, aby jedinec rozeznal a vzdal se nicotných (sexuálních) potěšení. Podobně védy prohlašují a vychvalují provádění rituálních obětí a vyzdvihují je aby člověk došel k odporu ke všem nebeským potěšením apod.“.

199/ Lidé, kteří blázní po naplnění tužeb tohoto světa, a nepolevují, a kterým se nezošklivilo úsilí, které vyvinuli pro získání takového blaha a jejichž myslí se proto neodtáhly úplně od takových extrovertních tužeb a snah, pro ty skutečně není snadné provádět zkoumání „Kdo jsem já?“ a poznat pravý stav átmanu, podobně jako není možno dobře poznat rysy svého obličeje v odrazu hladiny rychle tekoucí vody. Buďte si jisti, že jasný odraz můžeme spatřit jediné, když voda přestane téci, a tiše se na určitém místě zastaví.

Pozn.: Ve Vičára Sangraham Bhagaván říká: „Jako je nemožné oddělit od sebe jemné nitě z hedvábné látky pomocí hrubého a tupého sochoru, podobně není možné určit tvar velmi jemných objektů ve světle lampy, které se velmi třepotá v průvanu, stejně tak je nemožné prožít skutečnost myslí, která je pod vládou tuposti a aktivity (tamasu a radžasu) a je proto hrubá a kolísavá. Skutečnost je totiž nesmírně jemná a nehybná“.

200/ Když v člověku opravdu stoupne touha poznat pravé poznání, pak bude snadné zažít poznání Sebe Sama, tj. stav dokonalého osvobození, asi tak zřetelně, jako když držíme plod angreštu na dlani. Pokud však zůstane jen nepatrná touha po užívání potěšení tohoto neskutečného světa a srdce se nepodrobilo, pak skutečná žízeň po poznání Sebe Sama v člověku nevzejde.

201/ Do té míry, jak v nás narůstá přesvědčení, že všechny extrovertní aktivity myslí jsou jen bídou, úměrně tomu vzroste v nás touha a láska abychom se obrátili dovnitř. Do té míry, co v nás naroste síla si všimát jedině átmanu, o tolik naroste přesvědčení, že je neprospěšné věnovat pozornost něčemu jinému než átmanu. Takto, každý z této dvojice (totiž odpoutanost k vnějším předmětům a bhakti, čili láska věnující pozornost átmanu) si navzájem pomáhají v navýšení, zesílení.

202/ Vězte, že ten, kdo rád neochvějně zůstává v pozornosti věnované átmanu, ten ví, že pozornost k átmanu je daleko důležitější, než jakákoli jiná práce, kterou by měl vykonat, než každé slovo, které má pronést nebo každá myšlenka, kterou má myslet. Jedině takový je zralý duchovní aspirant.

203/ Ačkoli v našem srdci vystupují milióny velmi důležitých myšlenek, blaho zažíváme jedině, když je všechny zamítneme a zůstáváme tiší, když víme, že být tichý, je daleko důležitější než si všimát myšlenek. Takovou nesmlouvavou praxi mohou podstoupit jen ti aspiranti, kteří jasně a opravdově pochopili tuto pravdu.

JE ZAPOTŘEBÍ INTENZIVNÍ OPRAVDOVOSTI

204/ Podobně jako si lovec perel přivazuje kámen okolo svého pasu a ponořuje se a hledá ušlechtilé perly, které leží v hloubce moře, tak podobně bychom měli naši mysl opásat kamenným opaskem pevné odpoutanosti a ponořit se do sebe, abychom našli od nepaměti existující perlu átmanu, která je prapůvodním vědomím.

205/ Když lovec perel zůstane na břehu moře a bude čekat až se burácející moře utiší, je sporné, zda bude mít úspěch v nalézání perel. Když se vrhne do vln, které jsou na povrchu a hluboce se ponoří do moře, když se předtím opásal těžkým kamenem, tak žádné vlny v hloubce nenajde. Podobně, když se vytrvale noříme pod myšlenkové vlny, do hloubek našeho Srdce a oště si všímáme vědomí „Já“, pak zjišťujeme, že nejsou žádné myšlenky, které by nás mohly rušit.

206/ Jelikož v hloubce oceánu našeho Srdce, existuje život hlubokého míru, měli bychom být zcela neteční vůči množství vásan, které se vzpínají jako mohutné vlny na povrchu oceánu, a s intenzivní odpoutaností bychom se měli ponořit do hloubky átmanu, do prvotního Vědomí naší existence.

207/ Když jsme se hluboce ponořili do srdce, které je vědomím „Já“, a usměrnili tím všechna smyslová poznání, která jsou pokřiveninami našeho pravého vědomí a které podobny bublinám vystupují na hladinu oceánu, pak bychom měli přebývat jen jako Bytí-Vědomí, které svítí jako „Já Jsem“, aniž bychom něco pomocí smyslů poznávali.

208/ Když více a více budeme takto přebývat v našem přirozeném stavu átmanu, pak všechny nesčetné tendence budou zničeny. Žádná jiná praxe, než přebývání v átmanu, nezpůsobuje zničení tendencí tak snadno a rychle.

209/ Již předtím, než všechny tendence byly zcela zničeny naší vlastní odpoutaností a Boží milostí, je možné dosáhnout neposkvrněné světlo poznání Sebe Sama. Pak silou a jasně poznání Sebe Sama je klam připoutanosti k tělu a myslí automaticky zničen.

210/ Aspiranti, kteří mají čistou mysl, skrze sílu dobrých kvalit, které po mnoho zrodů postupně pěstovali a nabývali, se snadno naučí, jak přebývat ve stavu poznání Sebe Sama, jakmile se octnou v přítomnosti Sadguru, který se projevil v lidské podobě.

211/ Nemějte obav. Skrze velkou moc milosti Gurua, který vše překonal, zajisté dosáhnete poznání Sebe Sama. I když ve vás jedna tendence zůstane, náš Džňánaguru, Pán Ramana, nezůstane nečinný.

212/ Když vyvineme stejné úsilí, kterým někteří lidé dosáhli v dřívějších dobách přebývání v átmanu, je možné, že bychom my nedosáhli náš přirozený stav? Proto, když vyvineme takové úsilí a ostře a hluboce se do sebe ponoříme a pozorujeme vědomí „Já“, pak dosáhneme skutečné poznání átmanu.

213/ Všechno jiné, než poznání vždy existujícího átmanu, všechny možné cíle a cesty, které nám klamavá mysl arogantně předkládá, nestojí za to, aby je opravdový aspirant v nejmenším přijímal a jsou jen na místě, aby byly zamítnuty. Proto beze strachu a váhání je všechny zamítněte.

214/ V našem srdci bychom neměli poskytovat ani nejmenší prostor zapomínání, které je démonickým duchem. Odchyluje naši mysl od pozornosti k átmanu. Na místo toho nasadme bez otálení nezdolnou odvahu a poznání Sebe Sama pak vítězně dosáhneme.

MYŠLENKY, KTERÉ VYSTUPUJÍ BĚHEM MEDITACE

215/ Když máte mnoho malých semínek, nejste schopni mezi nimi najít a vybrat semena trnovníku. Jedině když všechna semena vyrašila, jsme schopni pichlavé rostliny

rozpoznat, vytrhnout je a zahodit. Podobně tomu, jedině když všechny tendence, které jsou skryty ve vašich Srdcích, ve formě myšlenek vyraší, když meditujete, budete je moci zničit sebezkontemáním. Z toho důvodu výstup myšlenek meditace je vlastně vítaný.

Pozn.: Srv. Evangelium Maháršiho, str. 19, kde Bhagaván říká: „Ano, během meditace vystoupí všechny možné myšlenky. To je jen správné, protože to, co leží ve vás skryto, se takto vynáší. Pokud nevystoupí, jak se mohly myšlenky zničit?“

216/ Tendence jsou semena a vystupující myšlenky jsou rostlinami. Milost Boha či Gurua je vodou, která zalévá tendence, že vyrazí ve formě myšlenek. Aby tyto myšlenky, které existují ve formě přání zničila, táž Milost je rozdrťí silou jasného rozlišování, které nám udělí. Proto platí, dokud nedosáhneme vítězství v této bitvě Milosti, neztrácejme odvahu a důvěru a nevzdávejme se meditace.

217/ Všechny myšlenky, které jsme pěstovali z důvodu světských přání, po mnoho předchozích životů, když jsme ještě postrádali patřičné rozlišování, se v našem srdci nahromadily a dostaly formu mocných tendencí (vásan). Tyto vásané existují jako libosti a nelibosti a budou zničeny, jen do té míry, v jaké budeme pevně přebývat v átmanu.

Pozn.: Srv. „Kdo jsem já?“, odst. 10, kde Šrí Bhagaván říká: „Ačkoli tendence, směřující ke smyslovým objektům a pocházející z dávných dob, neustále vystupují jako vlny na moři, všechny budou zničeny, jakmile víc a víc nabyde naše pozornost k átmanu“.

JAK SI POČÍNAT, ABY SE MYŠLENKY ZKLIDNILY

218/ Všechny myšlenky vystupují jediné proto, že jsme v moci neskutečného pocitu „já jsem toto tělo“. Touto ideou jsme nasyceni a je v nás upevněna. Všechny tyto myšlenky se zničí, jediné když budeme bděle a ostražitě provádět sebezkoumání, a když vykořeníme neskutečný pocit „já jsem toto tělo“.

Pozn.: V Átma-Vidjá Kirtanam, verši 2 Šrí Bhagaván říká: „Myšlenka, která zní, „toto masité tělo je jediné já“, je vskutku jedinou nití, na které jsou navlečeny nejrůznější myšlenky. Proto, když se obrátíme dovnitř a pečlivě zkoumáme „Kdo jsem já? a kde je místo, ze kterého „já“ vystupuje?“, myšlenky ustanou a v jeskyňce Srdce poznání Sebe Sama spontánně vyrazí jako „Já-Já“.

219/ Když pocitujeme „já jsem toto tělo“, pak myšlenky o světě či Bohu vystoupí s velkou silou a připoutaností. Když tyto myšlenky vystoupí, pak se začnou násobit a nabývat na síle, obdrží formu libosti a nelibosti, čehož výsledkem je bída.

220/ Během hlubokého spánku, kdy v nás pocit jedince nevystoupí, který by pocíťoval „já jsem toto masité tělo“, vystoupí nějaké jiné myšlenky o světě a Bohu? Proto vězte, že tendence ztotožňovat tělo jako „já“, je jediným důvodem, proč se projevuje svět a Bůh!

221/ Sklon ztotožňovat hrubohmotné tělo jako „já“, ve stavu bdění, je samo o sobě základem, který upevňuje cestu nevědomosti. Stejně tak žije jako jemnohmotné tělo ve snu a skrývá se jako příčinné tělo v hlubokém spánku. Proto, když přebýváme jako átman, a předtím jsme opakovaně

prováděli pozorování Sebe Sama a když jsme tím vykořenili základní sklon ztotožňovat hrubohmotné tělo s „já“, pak tím automaticky zaniká i ztotožňování s ostatními dvěma těly.

Pozn.: Srv. „Vičára Sangraha“, kapitola 1, kde Šrí Bhagaván říká: „Všechna tři těla ve tvaru pěti pochev, obsahují pocit „já jsem toto tělo“. Když je pocit „já jsem toto tělo“ odstraněn, pak všechna tři těla budou také automaticky odstraněna. Jelikož ostatní dvě těla (jemné a příčinné) se živí jen tím, že lnou k pocitu „já jsem toto hrubohmotné tělo“, není nutné se zbavovat každého těla, z těchto těl zvlášť“.

222/ Dokud se s jedním ze tří těl ztotožňujeme jako s „já“, není možné skoncovat s vásanami, které jsou semennými tvary myšlenek. Abyste skončili se všemi tendencemi, vězte, že žádné jiné úsilí, než duchovní praxe (sádhana), která obrací pozornost k átmanu, nemůže mít úspěch.

PŘERUŠOVÁNÍ POKUSŮ

223/ Stav, ve kterém naše síla pozornosti, která nyní spatřuje objekty před našima očima, se změní, a náhle vidí svou vlastní existenci jako „Já Jsem“, se najednou stala introvertní, tím že se vzdá veškeré objektivní pozornosti a stočí se dovnitř, směrem k „Já“, to jediné je stavem pravé sebekázně (tapas) a jógy. Pokud používáme sílu naší pozornosti jiným způsobem, pak se jedná o objektivní pozornost, která je v protikladu pravému tapasu či józe.

224/ Vězte, že vičári (ten, kdo provádí sebezkoumání) který chce a stále se stáčí do nitra, aby vnitřním zrakem spatřil Já, nebude mít úspěch, a nezažije čiré uvědomování

Sebe Sama, když bude pouze dlouhou dobu majestátně sedět se zavřenými očima, třeba na jeden zátaħ.

225/ Když na jediný pokus, vytrvale usilujete po hodiny a bez omezení, abyste se stáhli do Sebe Sama a krotíte svou toulavou mysl, a nezanecháváte váš úchop pozornosti k átmanu, pak zjistíte, že nejste schopni udržet vytrvalou pozornost k átmanu. Proto, když jste se po několik minut pokoušeli, své úsilí na chvíli uvolněte a pak znovu nasadte nový pokus s novým úsilím.

226/ Jestliže budete bez přestávky, po mnoho hodin bojovat, na jeden zátaħ, abyste udrželi sílu pozornosti k vašemu átmanu, pak vaše úsilí povolí a intenzita pozornosti k vašemu átmanu zeslábne. Když zjistíte, že každý pokus je chabý, odpočiňte si a znovu nasadte pokus, zaměřený na Sebe Sama, pak zjistíte, že každým čerstvým pokusem, získá vaše pozornost k átmanu na síle a intenzitě.

Pozn.: Když tlačíme rukou na miskou vah a snažíme se soustavně udržet tlak po dlouhou dobu, pak ručička ukazatele vah ukazuje, že náš tlak postupně slábne. Když však na chvíli povolíme a odtáhneme ruku a znovu zatlačíme, pak ukazatel vah vykáže, že novým pokusem se tlak zvýšil. Podobně, namísto abychom stále usilovali s intenzitou o pozorování Sebe Sama po dlouhou dobu, vykonávejme přerušované pokusy s naší pozorností ostře namířenou na átman (svrchované Já) , pak zjistíme, že každým novým pokusem, naše pozornost zaměřená na átman získá na síle a jasnosti.

227/ Když mysl, naše síla pozornosti, postupně získala na pevnosti a stálosti v otočení se k átmanu, nakonec se jednou stane, že dosáhne srdce jasnou intenzitou pozornosti k átmanu. Takto utone v átmanu, když byla chycena a sevřena

v Milosti Boha, který vždy čekal, bez nejmenšího opomenutí, aby ji zachytil, a od té chvíle se již nikdy nestočí ven, aby poznala jiné objekty než „Já“.

228/ Věřte, že to je vskutku neporovnatelná Svatba Milosti, kdy síla pozornosti se usadí a dosáhne stálosti v přebývání v átmanu. Ustáleně zůstávat usazení v přebývání v átmanu, když jsme pevně vázáni átmanem v átmanu, tím, že my sami jsme poznali, že jsme átmanem a že to je stavem nejvyššího blaha.

POZOROVÁNÍ DECHU

229/ Není třeba provádět jakoukoli jinou sáďhanu, pokud si vezmeme átman za cíl pozornosti a v praxi si ostře všímáme vědomí Já. Ti však, kteří nejsou schopni provádět praxi pozornosti k átmanu hned od samého začátku, tak ať provádějí nakrátko opakování mantry nebo ať pozorují dýchání. Posléze ať zanechají všechny takové praxe a drží se jen pozornosti k átmanu.

230/ Cestu, kterou Sadguru Šrí Ramana, pro naši spásu 54 let opakovaně vyučoval, byla pouze tím, co je prvotní pozorností k átmanu. Věřte, že pozorování dechu, bylo jen jednou ze stotísiců jiných metod, které učil, aby nás vedl cestou ke spáse, ba i ty stoupence, kteří nebyli připraveni přistoupit k cestě sebezkoumání, která sama byla základem Jeho učení.

231/ Ti, kdo pozorně sledují jak pohyby nádechu, tak výdechu, zjistí, že délka těchto pohybů ubývá a během krátké doby nádech a výdech budou velmi slabé. Dosažení tohoto stavu je dobrým znamením, neboť ukazuje, že vzrušená ak-

tivita myslí se uklidnila. Proto si v tomto stavu přestáváme všimnat dechu a pozornost na místo toho věnujeme átmanu.

232/ Když zamíříte svou pozornost na sílu ve vás na sílu, kterou zažíváme jako úsilí, které vtahuje dech a zase jej vypuzuje, pak zadrženi dechu dosáhneme bez obtíží a napětí.

233/ Když však zamýšlíte, aby vaše úsilí se zaměřilo k něčemu jinému než k Já pak, ze zádrže dechu žádný prospěch nezískáte. A i když budete vědět, že Vaše úsilí se týká vás samých, ale vaše vědomí nebude zaměřeno na první vědomí osoby „Já“, pak vězte, že i tato praxe bude jako šprýmováním.

234/ Pokud se týče dechu, existují dvě metody, které jsou pro praxi vhodné. První spočívá v pozorování dechu po krátkou dobu, čímž se uklidní řádění aktivních kmitů myslí. Pak zanechme pozorování dechu a přejdeme k pozorování Sebe Sama. Druhá metoda spočívá v tom, že si v sobě všimáme síly, která vtahuje a vypuzuje dech s tím, že víme že ona síla není nic jiného, než vědomé „Já“. Pro někoho jsou tyto metody vhodné.

235/ Ať nám Sadguru Šrí Ramana poskytoval jakoukoli metodu, Jeho cílem bylo vždy, abychom tak či onak, zaměřili sílu naší pozornosti pevně na naši vlastní existenci-vědomí „Já Jsem“. Když se ptáte, proč tomu tak bylo, pak důvodem k tomu byl fakt, že prapůvodní realita, Bůh, existuje pouze jako existence první osoby, a proto Ho nelze vidět jako druhou osobu, jako objekt jiný než „Já“.

SEBEZKOUMÁNÍ A JINÉ METODY DUCHOVNÍ PRAXE (SÁDHANY)

236/ Ti, kdo naslouchají a věnují pozornost slovům Bhagavána Šrí Ramany, nacházejí cestu sebezkoumání za velmi snadnou. Jsou ale tací, kteří se ptají „Co je to za cestu a v čem spočívá?“, když předtím uvedli svou mysl ve zmatek tolika učením, když bylo nutností se všemožnému naučit, např. jiným povrchním a extrovertním metodám sádhany, ve smyslu: „Napřed podrobte dech, pomocí pránájámy, podrobte jazyk mlčením a potměšilou mysl meditací“.

237/ Z úst Šrí Ramana Bhagavána, vycházela někdy slova, která jakoby doporučovala některé jiné metody, jako např. pozorování dechu nebo provádění džapy. To se dělo zřejmě proto, aby ukončil běžné řeči okolostojících, kteří se drželi praxe tradičních jógových a védántických metod sádhany a aby přitom nemohli prohlašovat, že Bhagaván přehlíží všechny staré metody, ba že o ně jeví naprostý nezájem, když říkali: „Bhagaván nedbá starých metod a je k nim naprosto lhostejný“.

238/ Když mysl vykonává stále nějakou věc, pak přirozeně dochází k jednobodovosti v oné věci. Mít mysl zaměřenou na nějakou vnější věc, není tak důležité, zato vědomí první osoby „já“, to jediné je tou nejhodnotnější věcí, na kterou máme svou pozornost zaměřit, že je tomu tak?! Když zaměříme pozornost tak, že si vybereme objekt druhé osoby, např. pohyby dechu nebo pravou stranu hrudi, pak mysl dosáhne jen dočasné vstřebání v onom objektu.

239/ Když stav myslí, silou své praxe, přebývá nebo se noří v pozornosti do objektu nějaké druhé osoby, odhléd-

nuto od vznešenosti objektu, pak se jedná jen o dočasné vstřebání mysli. Když však přebýváme ve stavu pozornosti k átmanu, což je stav pravého probuzení, čímž je stav zničení mysli dosažen. Naším jediným přirozeným cílem je stav poznání Sebe Sama a je třeba se pevně držet této praxe, která nemá chyb. Rovněž můžete neustále opakovat Já-Já.

240/ Praxí opakováním určité mantry či meditací, dosahujeme jednobodovosti mysli. Stejně dosahujeme také praxí sebezkoumání. Stane se tak však velmi snadno, bez nutného omezování nebo potlačování, což je při provádění jiných praxí typické. Je zapotřebí něčeho hodnotnějšího, na co bychom snadněji dovedli zaměřit svou pozornost, než přirozené Bytí-Vědomí „Já Jsem“, které všichni lidé zažívají?

241/ Ať se jedná o kohokoli, každý říká „Já jsem“, tak co by mohlo být na překážku, abychom si neustále nevšíмали vědomí Sebe Sama „Já Jsem“? Proto nedávejte ani nejmenší prostor nějaké pochybě a myslete s láskou a radostí na vaše vlastní bytí.

PROČ JE PRAXE (SÁDHANA) OBTÍŽNÁ?

242/ Když se nám nedostává opravdovosti či nemáme víru (šradhá), pak ať vykonáváme kteroukoli praxi, vždy se nám bude jevit obtížná. Jsme-li však opravdu pevní a jednobodově zaměření, pak nebudeme žádnou sádhanu považovat za obtížnou a naprosto bez pomoci, budeme schopni pevně přebývat ve stavu, átmanu.

243/ Kde je vůle, tam je cesta. Jinými slovy, když v našem Srdci vyvstane opravdové zalíbení, či sympatie, jak něco dosáhnout, pak se k tomu vyvine i cesta, protože naše mysl

skrze zalíbení, bude bez přestání onen cíl sledovat, dokud ho nenajde. Jenom tehdy, když v našem Srdci nevzejde skutečná sympatie, pak nás budou potkávat nesnáze v praxi, nebo v osvobození prostředků potřebných k dosažení. Vězte, že toto je tajemství, které je základem pro všechny metody praxe.

244/ Podle toho, jak se člověk přiblíží pravým stoupen-cům a jak blízko nich žije, do té míry v Srdci člověka vystoupí touha po dosažení spásy, což je skutečný cíl lidského života. Čím více se setkáváme s pravými stoupen-ci, tím víc v nás narůstá touha až nakonec dosahujeme spásu pevným přebýváním v átmanu.

JE TŘEBA MILOVAT STAV ÁTMANU

245/ Pomocí velké lásky ke čtvrtému stavu (stavu pouhého Bytí, přirozeného stavu átmanu, známý jako turja) můžeme vystoupit výš a překonat tři stavy bdění, snění, hlubokého spánku. Toto s pomocí dechových cvičení apod. nenastane. Je správné zkoumat iluzi? Jinými slovy, je správné hledat dosažení stavu átmanu kontrolou dechu nebo jiným podobným usilováním, které zahrnuje pozornost k objektům druhých a třetích osob, které jsou produkty máji (iluze)?

DOSAŽENÍ JEDNOBODOVOSTI V ÁTMANU

246/ Ať ve vás vznikne zalíbení či láska k čemukoliv, pak k oné věci bude vaše mysl jednobodově směřovat, protože to je pro mysl přirozené. Dokud ve vás nevznikne pravá láska k átmanu, nenastane, aby jste se stočili dovnitř a jed-

nobodově átman pozorovali. Namísto toho budete mít vždy nějaké či onaké výmluvy, proč si tak nepočínáte.

247/ Kdy se ve vás vyvine opravdová láska k átmanu? K čemu se váš intelekt nakloní, s tím, že to je pro něj největší a nejhodnotnější, k tomu jedinému ve vás láska vyvstane. Intelekt zralého duchovního aspiranta dochází k rozhodnutí, že jedině átman je největší a nejhodnotnější věcí a proto k tomu bude pociťovat skutečnou lásku. Intelekt nezralých lidí bude však říkat, že jedině objekty tohoto světa jsou významné a že stojí za to je dosáhnout a proto jejich touha po takových objektech bude stále narůstat.

248/ Kdy rozhodne intelekt o tom, že jedině átman je nejhodnotnější? Intelekt bude cítit jako nejvýznamnější to, co vyplyne z jeho zkoumání a rozhodování, tj. zda je to věčné nebo pomíjivé. Co konkrétně může intelekt rozhodnout za věčné? Jedině a pouze to, co lze pokládat za skutečné, jediné to je beze sporu věčné. Vše ostatní jsou pouze pomíjivé objekty a jsou vhodné, abychom je pustili z hlavy.

249/ Jak máme rozhodnout, že něco je skutečné? Vše, co existuje vždy a nepřetržitě, co existuje aniž by kdy podstupovalo nějakou změnu a co vždy svítí svým vlastním světlem vědomí, aniž by potřebovalo pomoc něčeho jiného, ať k poznání či aby bylo samo poznáno. O tom jedině možno prohlásit, že je to skutečné, je to tak?

Pozn.: Evangelium Maháršiho, vyd. 8, str. 63, kde Šrí Bhagaván říká: „Co je standardem pro skutečnost? Jedině to je skutečné, co existuje samo od sebe, co se samo sebou odhaluje a co je věčné a neměnné“.

250/ Existovat stále bez přestání, znamená být nesmrtelný a nezničitelný, tj. že nepodstupuje nikdy žádných změn

a že je naprosto bez pohybu (áčala), jak v čase, tak v prostoru. Tím, že svítí svým vlastním světlem, je toto znakem, že jasně ví o své vlastní existenci a že není necitným objektem, který by byl poznatelný pouze pomocí něčeho jiného. Když víte, že taková je definice o Skutečnosti, zkoumejte a rozhodujte, co je skutečné.

251/ Cokoli odpovídá této definici Skutečnosti a má zmíněné tři charakteristiky, to jedině možno připustit za skutečné. Proto zkoumejte a hledejte, zda v tomto světě je něco, co odpovídá této definici. Když si takto budete pečlivě počínat, zjistíte, že každý objekt nějakou dobu existuje a posléze zmizí a že každý objekt je podroben změnám a postrádá vlastnost stability a že každý objekt je poznáván jen pomocí něčeho jiného.

252/ Proto žádný objekt, který poznáváme pomocí pěti smyslů neodpovídá zmíněné definici o Skutečnosti a proto o žádném z nich se nemůže prohlašovat, že je skutečný. Zvažujte sami sebe ve světle shora zmíněných charakteristik a rozhodněte, zda vy, který znáte ony objekty, odpovídáte této definici o realitě.

253/ Tělo a svět se neustále mění. Nicméně, naše vlastní existence je vědomé „Já Jsem“, a to existuje nepřetržitě aniž by se nějak měnilo, že ano? Copak jste bezvadně neexistovali i ve spánku, kdy vše ostatní přestalo existovat? Může tedy být něco více skutečného, než vy sami? Uvažujte o tom důkladně!

254/ Všechny čtyři vnitřní orgány (antahkárana), totiž mysl, intelekt, vědomosti (čitta) a ego, jsou stále podrobeny změnám a ve spánku přestávají existovat. Ale vy jste stále stejné „vy“, že ano? Existovalo ve vašem spánku nějaké druhé „vy“, aby „vás“ poznávalo a znalo všechny objekty,

keré se ve snu a bdění objevily? Vy, který jste jedno a jediné, „vy“, sám jste existoval ve snu, není tomu tak?

255/ Jelikož pouze vy jediný jste znal svou existenci ve spánku a jelikož vy jste se takto poznával, jste tedy jeden a ne dva, vy sám jste samosvítící substancí. Proto vězte, že vy, který jste vědomím „Já Jsem“, existujete neustále a svítíte, aniž byste procházel nějakou změnou a bez pomoci něčeho druhého, sám jste tím, co možno označit za skutečné.

256/ Všechny lidské bytosti milují spánek, který je stavem, kdy přebýváme pouze v átmanu a když jsme vše ostatní zanechali. Kdyby tento stav, átmanu, nebyl blahaplný, těšil by se někdo na spánek? Ba co více, zažíváme ve spánku stav nějaké bídy? Rozvažujte a odpovězte!

257/ Když tedy víte, že vy, jediný átman, jste skutečný, vnořte se do nedvojné, blahaplné existence-vědomí a zažijte stav přebývání v átmanu, který je zcela volný od ne-skutečného těla a mysli. Zažívat tento stav, je jedinou pravou povinností všech dobrých a vzdělaných lidí.

258/ Vězte, že lidé, kteří rozlišují a jasně poznali, že átman je významnější a skutečnější než jakákoli jiná věc, budou jistě mít více opravdové lásky pro átman a i při zapomenutí nikdy nebudou toužit po něčem jiném.

259/ Lidé, kteří jasně a neotřesitelně porozuměli své vlastní realitě, když rozlišovali a došli k závěru, že átman, Bytí-Vědomí „Já Jsem“, je jediné skutečné a věčné, ti získávají neomezenou lásku k přebývání v átmanu a tak dosahují stav jednobodové pozornosti k átmanu.

260/ Když dosáhnete nedvojný stav přebývání v átmanu, pak zvýšíte na síle jednobodovosti a získáte s ničím nepo-

rovnatelnou lásku k átmanu a zažijete stav pravé duchovní disciplíny (tapas), ve které sám blahaplně existujete, jakožto přímé poznání átmanu.

NA CO MÁME DÁVAT POZOR PŘI SEBEZKOUMÁNÍ

261/ Když zjistíte, že když provádíte sebezkoumání upadáte ve spánek, netrapte se nad tím a nevzdávejte se. Takový spánek je jednou ze zkušeností, která vzniká, začínáte-li se sebezkoumáním. Nepochybujte o tom.

262/ Pokud se dostaví spánek, pak dobře spěte. Když jste se prospali, pak jakmile jste se probudili, upněte svou pozornost v opravdové lásce k uvědomování si Sebe Sama „Já Jsem“. Když mysl opět ztichne v tomto spánku podobném stavu a když se bdění zase projeví, snažte se postupně zažívat ono Bytí-Vědomí, které mezi oběma stavy svítí.

263/ Když získáte více praxe v přebývání, tj. v zažívání Bytí-Vědomí, které svítí mezi spaním a bděním, pak spánek, který se předtím zdál, že vás přemáhá, se začne rozptylovat, a stav bdění, ve kterém jste se ztotožňovali s tělem a poznávali vnější objekty vůbec nevystoupí, aby vás znovu pohltil. Proto přebývejte v onom Bytí-Vědomí opakovaně a neúnavně.

264/ Protože jste ve stavu vědomí „Já Jsem“, nejedná se o spánek, jelikož přitom je naprosté prázdno od myšlenek, tento stav není bděním. Jedná se o stav Bytí-Vědomí, čili sat-čit, což je nedělený stav Boha. Proto neustále přebývejte s velkou láskou v tomto stavu.

265/ Proč se říká: „Přebývejte ve stavu Bytí-Vědomí opakovaně“ a „přebývejte v tom stavu s velkou láskou“?

Protože dokud nepřestanou existovat všechny tendence, které nás z tohoto stavu vyhánějí, zdá se, že tento stav přichází a zase odchází. Proto dokud tyto tendence nejsou zcela zničeny, je zapotřebí lásky a vykonávat opakované pokusy v tomto stavu přebývat.

Pozn.: Tak jako táhnoucí mračna vzbuzují dojem, že se měsíc pohybuje v opačném směru, tak tendence svým výstupem a ústupem, vzbuzují v mysli iluzi, že náš přirozený stav Bytí-Vědomí, často sám od sebe přichází a odchází.

266/ Když praxi přebývání ve stavu Bytí-Vědomí stále zažíváme bez úsilí, a nevyhnutelně přirozeně, pak se nic neděje, i když se zdá, že přichází spánek, snění a bdění a opět odcházejí.

267/ Pro ty, kteří pevně přebývají v nekonečném stavu uvědomování si Sebe Sama, který proniká a překračuje tři stavy bdění, snění a spánek, pro ně je stav existence-vědomí jediným skutečným stavem. Je to neomezená Celistvost (puma). V onom stavu ani nevzniká pocit „vyvíjím úsilí přebývat“. To jediné je vaším stavem přirozeného Bytí. Buďte v něm.

ZPŮSOB, JAK VYSVITNE POZNÁNÍ

268/ Smrt nastane ve zlomku vteřiny, i probuzení ze spánku nastane ve zlomku vteřiny. Stejně tak ztráta klamu o jednotlivci, nastane také ve zlomku vteřiny. Pravé poznání není něčím, co lze získat a pak zase ztratit. Když někdo pociťuje, že pravé poznání k němu přichází a zase odchází, pak je ještě ve stavu provádění praxe. O takovém člověku nelze prohlašovat, že dosáhl pravého poznání Sebe Sama.

Dokonalé probuzení do stavu poznání Sebe Sama, nastává pouze ve zlomku vteřiny. Tento stav se nedosahuje postupně a není k tomu třeba dlouhé doby. Všechny sádhany, které se vykonávají po mnoho let jsou zde k tomu, aby se dosáhla neposkvěšená zralost. Uveďme si k tomu vhodné přirovnání. Když hlaveň chrámového děla naplníme střelným prachem a přidáme k tomu kusy cihel a vše ucpeme nabíjákem a nakonec střelný prach, napojíme na dlouhý knot, a když otevřený konec zacpeme jilem či omítneme hlinou, pak jakmile je náboj zapálen, exploduje ve zlomku vteřiny výbuchem, který zazní jako hrom.

Podobně, jako když jsme se nasloucháním a studiem naučili pravdu o átmanu a když jsme po dlouhý čas prováděli sádhanu a plakali a modlili se v naprosté, srdce zcela odhalující oddanosti, a takto dosáhli očisty mysli, pak ve zlomku vteřiny vysvitne poznání skutečnosti „Já Jsem Já“. Jakmile v tomto stavu nastane úsvit poznání Sebe Sama na základě jasné záře, což je prázdný prostor, prostý jakéhokoliv objektivního poznání, pak toto si spontánně uvědomujeme, že je naším pravým stavem poznání, naší bez počátečnou pravou přirozeností. Když se do Ticha ponoří i úsilí o pozornost k átmanu, tj. pozornost pouhého Bytí, ve kterém není ničeho dalšího k vykonávání a není nic dalšího, co by se mělo kdy dosáhnout, jediné pak se jedná o pravý stav.

POZNÁNÍ SEBE SAMA

269/ Spánkem je když ležíme zemdeni a na svou existenci a vědomí „Já Jsem“ jsem zapomněli. Pomatení jsme, když mylně bereme naše Bytí-Vědomí „Já Jsem“, že je jiným pocitem pocitu „já jsem toto tělo“, tehdy sníme. Když zažíváme své Bytí-Vědomí „Já Jsem“ bez zapominání, pak se jedná o pravé bdění. První dva stavy jsou neskutečné, pouze poslední je skutečný.

270/ Když ležíme a zapomněli jsme na naši vlastní existenci a vědomí „Já Jsem“ a jsme zemdeni, pak se jedná o svět. Když jsme popleteni a jsme názoru, že „já jsem toto tělo“, pak se jedná o duši. Když zažíváme svou existenci-vědomí „Já Jsem“, bez jakéhokoliv zapominání, pak se jedná o Boha. První dvojice je neskutečná, pouze poslední je skutečná.

Pozn.: Ve védántě se příroda skládá ze tří základních kvalit, které se nazývají guny a jsou to sattva, radžas a tamas. Sattva je kvalitou či semenem inteligence, čistoty a vyváženosti, zachovává a pozvedává působení energie; radžas je semenem či kvalitou síly nebo činnosti, vytváří a aktivuje působení energie; tamas je semenem netečnosti a neinteligence, je popřením sattvy a radžasu, omezuje, znehybňuje, brání, deaktivuje či rozkládá, co předchozí utvořily a zachovávaly.

271/ Když ležíme a zapomněli jsme na naše Bytí-Vědomí „Já Jsem“ a jsme zemdení, pak se jedná o tamas. Když jsme pomateni a popleteně bereme naše Bytí-Vědomí „Já Jsem“, že je cizím pocitem „já jsem toto tělo“, pak je to radžas. Síla jasného rozlišování (sfurana šakti), která zažívá naši Existenci-Vědomí „Já Jsem“, je sattva. Taková je povaha iluze máji, tj. zahalování naší pravé přirozenosti prvními dvěma gunami je

klamem (avidjá májá), zatímco odhalování naší pravé přirozenosti sattvou je pravé poznání (vidjá májá).

272/ I když člověk sklesne (jako ve spánku) a na sebe zapomene, přece však Vědomí „Já Jsem“ existuje a svítí. I když jsme pomateni a bereme se jako tělo (bdící nebo snící), Vědomí „Já Jsem“ stále existuje a svítí jako podpora pro zvrácené uvědomování „já jsem tělo“. Proto, když takto existuji a svítím ve zmíněných stavech, jaké překážky mohou kdy vzniknout, aby mi bránily v bytí a poznání mé existence?

273/ Proto když ležíme a zapomněli jsme na vlastní existenci-Vědomí „Já Jsem“ a tedy sklesli, pak to není něco, co kdy opravdu nastalo. Když jsme zastřeni a chybně bereme naše Bytí-Vědomí „Já Jsem“, za neslučitelné s pocitem „já jsem tělo“, pak to není něco, co se opravdu kdy událo. Naše nové prožívání existence-Vědomí „Já Jsem“, není něčím, co opravdu vzešlo. Taková je povaha pravého poznání (džňána).

274/ Jen dokud se klamně jeví, že jsme údajně zapomněli na svou existenci-vědomí „Já Jsem“, dotud může vyvstávat úsilí (tapas či sádhana), za účelem poznání a dosažení átmanu. Když jsme jasně poznali, že jsme nikdy nezapomněli na átman a že pocit, že jsme zapomněli na átman byla jen představa, pak už žádná sádhana pro nás nezbyvá. Je pravda, že existujeme vždy jen jako pouhé Bytí.

275/ Myslet si, že jsme se kdy ztratili nebo, že jsme zapomněli na sebe, není pravda. Kdyby to naopak byla pravda, pak i kdybychom vyvíjeli úsilí dosáhnout átman, zase bychom ho ztratili. Tak co dělat?

276/ Pravý stav átmanu není stavem, který by mohl podstupovat změny, jako např. ztratit jej a zase jej nabýt. Vězte, že tento stav není stavem, který by bylo možno někdy ztratit.

V jasném svitu poznání Sebe Sama, ve kterém není místa pro nějaké změny, jako ztracení či dosažení, jak by mohly nastat nějaké změny, které nejsou ničím jiným než temnotou, nastat?

277/ Tato existující realita není něčím, co bychom mohli dosáhnout či se zmocnit jako nějakého objektu, jiného než „Já“. Vše, co máme udělat je, přebývat tak, jak realita sama o sobě je, když jsme odsunuli všechny prázdné představy, které v nás vystoupily o tom, že jsme stav reality ztratili. Když odsuneme tyto představy, pak přebýváme v átmanu, protože jsem stočili naši pozornost dovnitř a odtáhli ji od všech objektů. Toto je pravým stavem a nic jiného.

NEPORUŠENÉ SPOJENÍ (ASPARSAJÓGA)

278/ Naše existence a vědomí o naší existenci, zůstávají od nás vždy neoddělené. Když tomu tak je, proč bychom měli nazývat stav, ve kterém zůstáváme jací jsme, jógou, tj. ve kterém jsem se přiblížili a spojili s naší vlastní existencí? Jsme stále jenom jedno, proto přirozený stav, ve kterém přebýváme tací, jací jsme, není stavem spojování nás s námi, ani to není stavem, kdy se námi staneme. Prohlašujte, že tento stav, je stavem, který je nedotýkatelným; tj. je stavem odloučeným od všech přídavků, jako je tělo a mysl.

279/ Hovořit s obdivem o tom, že se daří spojovat se s naším přirozeným stavem, který je nedvojný a který se nikdy nemůže stát dvěma (stavy) a oslavovat to jako jógu, je vhodné pouze pro ty, kdo jsou zmatení tím, že věří ve svůj ego-život (který je zažíván jedinečně v temnotě nevědomosti) a považují jej za svůj opravdový život. Vězte, že je zřejmě pravdou, že jóga pro získání naší pravé přirozenosti není nutná.

Pozn. překladatele (Michael James): Předešlé dva verše byly uvedeny, aby vysvětlily význam pojmu asparsajóga, což doslova znamená „nedotýkané spojení“, a který se používá v některých védántických textech, jako Mándukja Kárika. Abychom něco spolu spojili, musíme se toho dotknout. Jelikož jsme však nikdy nebyli odděleni od Skutečnosti, která je naší pravou přirozeností, jak bychom se ji tedy mohli dotknout a spojit se s ní? Pokud přirozený stav, ve kterém přebýváme jako átman, se nazývá spojením nebo „asparsajógou“, pak se jedná o stav jednosti, který není vytvořen nově nějakým činem spojení, který je realizován jakožto vždy existující nedvojný stav Bytí - Vědomí, od kterého jsme nikdy nebyli odděleni.

KDO JE DŽŇÁNINEM?

280/ Je to intelekt, který rozhoduje: „Ten člověk je džňánin a tamten nikoli“, zkrátka poznání a nevědomost? Džňána je jen jedna! Proto i džňánin, který je viděn myslí adžňánina, který spatřuje džňánina jako mnohé je pouze produktem adžňány.

281/ Vy (mysl, která vidí jiné), vy sám jste pouhou myšlenkou. Proto osobnost, o které říkáte, že je čistou duší neboli mahátmou, je jen jednou z mnoha myšlenek, které myslíte, a to první myšlenkou! Jak může taková myšlenka, která je klamným produktem adžňány, být svrchovaným Znalcem, átmanu? Uvažujte tímto způsobem a znejte pravdu.

282/ Říkat „On je dobrou duší, já to vím“, je nepravdou. Ba říkat „všichni lidé jsou džňáninové“, je nepravdou, protože vnímat, že zdánlivě existuje množství lidí je nevědomostí. Existuje opravdu jen jeden jedinec, a to jste vy. Vězte to.

283/ Z pohledu džňánina není žádný adžňánin, protože není nikoho, kdo by byl jiný než on sám. Adžňánin (když ukazuje na nějaké tělo) říká: „Tento člověk je džňáninem“, dává jméno džňánin pouze tělu. Pro jeho oklamáný pohled, adžňánin vidí i džňánina jako tělo a stává se tím, kdo vidí i džňánina jako adžňánina.

284/ I když navštívíte mnoho mahátmů a, i když třeba vykazují osminásobné okultní síly, vězte, že ten, kdo stočí vaši pozornost k átmanu a řekne: „Nedovolte, aby vaše mysl sledovala všechny ony mocné kejkle a obraťte se do sebe dovnitř“, jedině ten, je pravým mahátmou.

285/ Jedinec (džívátman), který vystupuje do vysokých Himalájích a lesů, aby nacházel mahátmy, ať vstoupí namísto toho do Srdce a v sobě hledá „Odkud jsem já?“ a tím se stává blahaplným átmanem. Pak všechny, které bude vidět jako čisté duše (externě), bude je zažívat jako svůj vlastní átman. To je učení, které poskytoval Šrí Ramana Bhagaván.

286/ Než poznáte sebe sama, ať se jakkoli snažíte, není možné, abyste poznali pravého džňánina (který povždy zůstává ve stavu bez ega, přebývá v átmanu, což je pravý stav tapasu). Proto se vzdejte všech bezvýznamných snah, někde venku hledat mahátmy a držte se velkého a výtečného úsilí věnovat pozornost átmanu, které zničí nepravdivý pocit „já jsem individuální bytost“.

287/ Proto když ve vás vystoupí myšlenka, že máte zkoumat a určit, zda někdo je džňáninem nebo není, zamítněte okamžitě takovou myšlenku zkoumáním „Kdo jsem já, kdo určuje stav jiných?“, a takto ponořte svou mysl do srdce, do zdroje, odkud tato myšlenka vystoupila, otočte se dovnitř a svou pozornost ostře zavěste na tento zdroj.

288/ Když se vzdáte úsilí poznat, zda někdo je džňáninem nebo není, a místo toho zkoumáte: „Kdo je ten, kdo pociťuje, že tato osoba existuje?“, pak odpovědí bude poznání „To jsem já“. Pak zkoumejte ihned dále: „Kdo je to vystupující já?“. Pak pravý džňánin vysvitne a bude jasně známo, že to je váš vlastní átman, Já-Já.

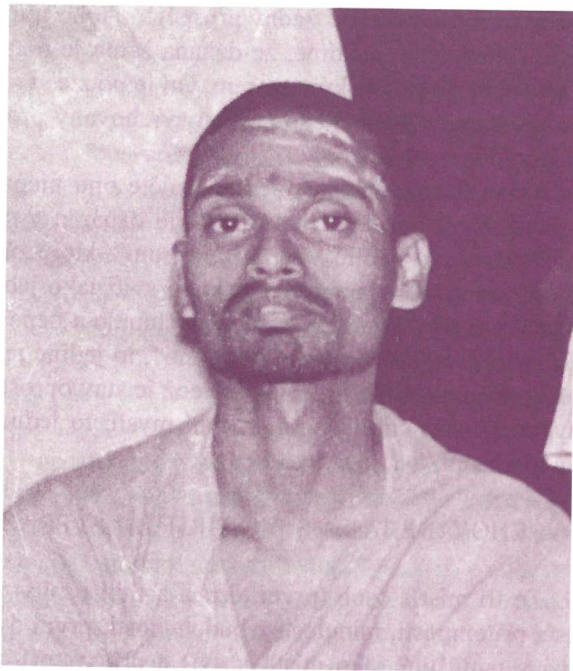
289/ Když je někdo džňánin, co to pro nás znamená? Dokud neznáme sami sebe, žádný prospěch z toho mít nebudeme. Zkoumáním zjistíme, že džňána sama je džňáninem, že džňánin není lidským tvarem. On je pouze svrchovaným prostorem čirého Vědomí. Ten svrchovaný prostor je naší pravou přirozeností.

290/ Proto zkoumáním Sebe Sama zničte onu nicotnou mysl, která hledí poznat „tento člověk je džňánin a tento taky“. Džňána, což je čiré Vědomí „Já jsem“, které zůstává potom, co mysl byla zničena, a která svítí jako jediná, oproštěná od všeho jiného, a která nevystupuje a neposkakuje jako „já jsem to“ nebo „já jsem ono“, to jediné je džňánin. Vnímáme-li džňánina Tichem, což je stav oproštěný od myšlenek, který zůstává po zničení mysli, to jediné je správné vnímání.

SVRCHOVANÉ TAJEMSTVÍ SPIRITUÁLNÍ PRAXE

291/ Ze tří míst a osob (první, druhá a třetí osoba) a ze tří časů, přítomnosti, minulosti a budoucnosti, první osobu (známá v tamilštině jako místo jáství) a přítomnost, jsou ona místa, která Sadguru Šrí Ramana nám určil či uložil ke zkoumání, jakožto cíl pozornosti. Když s jemnou bdělostí přebýváte a věnujete pozornost jednomu z nich a zkoumáte

„Kdo je ta první osoba, která svítí jako Já?“ nebo „Co je onen přítomný čas, který svítí jako vědomé Jsem?“, pak zažijete svrchovanou radost átmanu, protože jste dovršili jógu a stali se tím, kdo dosáhl stavu siddhi, stavu konečného osvobození. Takto zažívejte a hoduje v átmanu.

Sádhu Óm

JEDENÁCT VERŠŮ O SEBEZKOUMÁNÍ

1/ Myšlení je mentální činností, bytí není mentální činností. Když zkoumáme „Kdo myslí?“, myšlení se zastaví. Když myšlenky přestanou, máte pochybnosti o vaší existenci, zda jste „Já Jsem“? Přebývat ve vaší vlastní existenci, která svítí jako „Já Jsem“, jako zdroj, ze kterého všechny myšlenky vystupují, to je stavem přebývání Sama v Sobě. Proto takto přebývejte.

2/ Ten, co myslí, je duše, džíva. Ten, který existuje jako „Já Jsem“, bez jediné myšlenky, je Bůh. Když myslící s velkou láskou myslí na to, co existuje pouze jako „Já Jsem“, pak tato k Sama Sobě stočená myšlenka, se stane Vědomím, oproštěným od myšlenek, a to zničí všechny myšlenky. Když myslící zhyne spolu se všemi svými myšlenkami, pak zůstává svítící stav přebývání „Já Jsem“, což je stavem spojení se Šivou, Bohem.

3/ Kdo si myslí „já jsem ten a ten“, ten je pouhou myšlenkou, jako jiná myšlenka. Ale ze všech myšlenek, myšlenka „já jsem ten a ten“, je jediná první. Duše, která myslí „já jsem ten a ten“, je pouze odrazem našeho skutečného Já. Duše, která myslí „já jsem ten a ten“, je pouhým zrcadlením našeho pravého Já átmanu. Když přebýváme a svítíme jako náš átman, pak se myšlenka „já jsem ten a ten“ neprojeví.

4/ V bezesném spánku, myšlenka „já jsem ten a ten“, vůbec neexistuje. Také v pravém stavu poznání Sebe Sama, myšlenka „já jsem ten a ten“ také neexistuje. Avšak ve stavech bdění a snění, které vznikají mezi temnotou spánku a čistým světlem poznání Sebe Sama, se zdá, že myšlenka „já jsem toto tělo“ vystoupí a zase zaniká. Proto toto omezené já není skutečné, je to pouhá myšlenka.

5/ Prospívání „já“ znamená prospívání bídy. Ono „já“ je to, co se nazývá egem. Toto ego-já vzniká a prospívá, protože neprovádíme sebezkoumání. Když zkoumáme „Kdo je ono já?“, a přitom bedlivě zkoumáme pocit „já“, aniž bychom si všimli doplnění „toho a toho“, s kterým bývá smíchán, pak onen doplněk zmizí, protože opravdovou existenci postrádá.

6/ Druhé a třetí osoby, tj. poznávané objekty, žijí pouze na základě první osoby poznávajícího subjektu, který je jejich kořenem. Když mysl, která neustále kolísá, jelikož si všímá druhých a třetích osob, se stočí dovnitř a zpozorní k první osobě, která vystupuje jako „já jsem ten a ten“, pak přídavek „ten a ten“ přestane existovat, a átman, který vždy existuje jako „Já Jsem“, začne spontánně svítit. Átman, který je nezničitelným základem první osoby, ten jediné je pravým poznáním (džňánou).

7/ Myslet na druhé a třetí osoby je nerozumnost, protože pozorností k druhým a třetím osobám, vyvstane a naroste mentální aktivita. Když však věnujeme pozornost první osobě, pak tím provádíme sebevraždu našeho ega, protože samotným zkoumáním první osoby, ego samo od sebe zmírá.

8/ Je čirou nevědomostí, věnovat pozornost druhým a třetím osobám, namísto, abychom ji stočili a věnovali ji „já“, pocitu první osoby, který vždy každý zažívá. Když se zeptáte, zda není pozornost věnovaná ego pozorností, která je také založená na nevědomosti, a proč bychom si toho tedy měli všimát, pak vyslechněte následující:

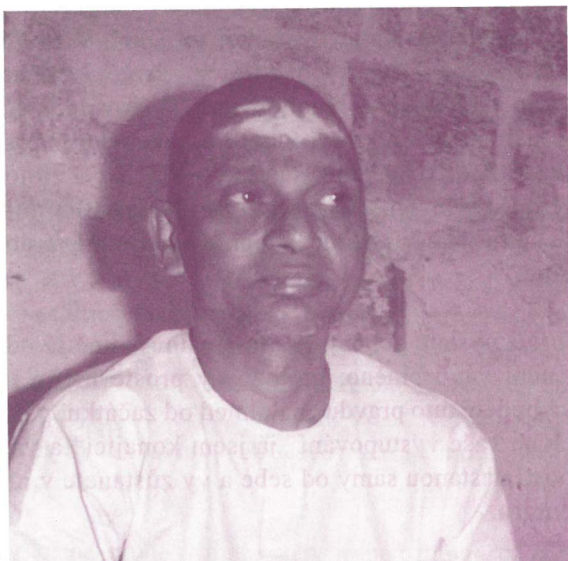
9/ Proč je ego zničeno, když ho zkoumáme pomocí „Kdo jsem já?“. Protože já myšlenka je odraženým paprskem uvědomování Sebe Sama a proto na rozdíl od jiných myšlenek, které postrádají spojení s Vědomím, je tato přímo spojena se svým zdrojem. Proto, když se naše pozornost hlouběji a hlouběji noří sledováním odraženého paprsku „Já“, délka tohoto odraženého paprsku se bude krátit, až se nakonec scvrkne v nic. Když ztotožnění s egem „já jsem ten a ten“ tímto zmizí, pak vědomí, které bude svítit jako „Já Jsem Já“, představuje právě poznání átmanu.

10/ Nemyslete ve smyslu „to musím jediné já udělat“. Nic není vámi činěno, protože vy prostě ničím nejste, Když budete tuto pravdu znát, hned od začátku, pak zcela odpadne vaše vystupování „já jsem konající“ a všechny činnosti nastanou samy od sebe a vy zůstanete v neměnném míru.

11/ Když budeme zkoumat „Co je realitou, která vždy existuje?“, pak zjistíme, že na tomto světě není nic skutečné. Jelikož jediné átman je skutečný, necht' mentálně zamítneme všechno jiné a neotřesitelně přebývejme jako ona

Skutečnost, která zůstává svítit jako jediné „Já Jsem“. Toto je jediná služba, kterou nám uložil Pán Ramana, který stále přebývá jako věčný átman.

Pozn.: Šrí Bhagaván říká ve verši 29 Upadéša Undijar (Upadéša Saram): „Přebývat v tomto stavu, když jsme dosáhli svrchovaného blaha, které je oproštěné od nsvobody i osvobození, to představuje přebývání ve službě Bohu“.

Sádhu Óm

40 VERŠŮ O SEBEZAPŘENÍ – ZŘEKNUTÍ SE INVOKACE

1/ Kéž jsou nohy Šrí Ramany Bhagavána mou radostnou podporou a umožní mi, abych mohl zpívat těchto 40 veršů o sebezapření, vyjadřující názory, které jsou příjemné božskému srdci Pána Ramany, který se vzdal jak zřeknutí, tak připoutanosti (tím, že přebývá jako átman, ve svrchovaném blahu, který překračuje jak osvobození (sebezapření), tak nsvobodu – [připoutanost]).

2/ Pokorně ležím u nohou Šrí Ramany, který se milostivě projevil, aby přebýval na tomto světě jako Bůh, kterého jsme mohli vlastníma očima vidět, a který žil jako král, jak vnějšího, tak vnitřního sebezapření. Kéž jsem schopen zapřít tuto píseň.

TEXT

1/ Co je účelem, že zaujmeme stav sebezapření (sannjása)? Slouží jediné k tomu, abychom mohli dosáhnout v tomto životě stavu, kdy přebýváme v neomezené Skutečnosti (brahman), která postrádá všechny nedostatečnosti. To nastane zničením ega a tím, že se spojíme s Bohem, tj. čirou neomezenou Skutečností. Když někdo říká, že existuje jiný účel proč se stát sannjásinem, pak toto védy nepřijímají.

2/ Zapření ega je samo o sobě sannjásou. Namísto aby-
chom zapřeli ego, a pouze zamítneme a opustíme náš do-
mov a rodinu, pak to nepřinese nic dobrého. Jedině zapření
samotného ega představuje osvobození. Takové sebezapření
vede k poznání Sebe Sama (džňáně) a jediné takové sebezapa-
ření je blahem. Tím si můžete být jisti.

3/ Strádání, s kterým se potýkáme, a které nás ani na chvílku
neopouští, má dvě formy: je to jáství a vlastnění. Zřeknutí se
„méství“, vlastnění, což představuje pocit „tyto věci jsou mé“
a zřeknutí se ego-jáství, které představuje pocit „já jsem toto
tělo“, představují ze všech zapření, to nejvyšší.

4/ Když si zaměníte svůj zevněšek tím, že si na sebe
vezmete okrové roucho, necháte si oholit hlavu, nebo když
nosíte koněvku s vodou, tím nic zvláštního nedosáhnete.
Dokud neobjevíte jedinečný způsob, pomocí kterého přivo-
díte smrt vás samých, tj. ega, ó milý pane, vaše zřeknutí
neponese žádné ovoce.

5/ Vězte, že ten, který si pyšně hoví v myšlenkách „dosá-
hl jsem sebezapření, jsem sannjásinem, což je nejvyšší ze
všech ze čtyř vnějších způsobů života, proto nechť ti, kteří
patří k ostatním třem stavům, mne chválí, zbožňují a uctívá-
jí s bázní a vážností“, takový nikdy nedosáhne osvobození,
tj. stavu, kdy přebývá v átmanu.

6/ Lidé jejichž myslí jsou naplněny vášnivým pocitem
„já jsem sannjásin“, by měli přemýšlet a porozumět jem-
né pravdě, která je obsažená v jedné z pouček Sadgurga

Šrí Ramany, a která zní: „Zničit ego sannjásina, které je
naplněno zkažeností, nebo ego člověka, který má nejvyšší
znalosti (brahmán) je vskutku velmi obtížné“. Ovšem to by
jim pomohlo k osvobození.

Pozn.: Bhagavánovo poučení, které je zde zmiňová-
no, je uvedeno ve verši 162 „Věvec guruových výroků“
od Muruganara a zní: „Mocný hrdina, který zničil ego
pocit „já jsem tělo“, ten jediný je pravým sannjásinem
a pravým brahmánem. Nicméně zcela zničit ego, které se
zrodilo jako sannjásin nebo brahmán, a které bývá do-
mýšlivé (má totiž pocit, že patří k nejvyšší kastě), ach, to
je velmi složité“.

7/ Když zkoumáme, proč pro toulavého mnicha platí pří-
kaz, aby nezůstával druhý den ve městě či vesnici, a ještě
před setměním ať se vypraví do jiného města či vesnice, pak
zjistíme, že je tomu proto, aby v jeho mysli nevzešla sym-
patie či připoutanost k lidem, kteří ho chválí či uctívají.

8/ Když potulný mnich putuje a je z hlediska zajištění
svých každodenních potřeb zcela závislý na Bohu, a nesna-
ží si něco opatřit nebo ušetřit na příští den s myšlenkou: „Ať
tu mám útočiště nebo toto jídlo ať je i pro příště dosažitel-
né“, pak takový získává na víře v Boha a získává sílu žít
s postojem naprosté závislosti na samotném Bohu a nikoli
na nějakých lidech.

9/ Toulavý mnich ani neví, že toulavým životem má bě-
hem svého života získávat vlastnost, být ve všem zcela zá-
vislý na Bohu. Když mu však v mysli stále probíhá názor:

„Jelikož jsem asketa a zapřel svět, je povinností hospodářů, aby mne uctívali a mé potřeby uspokojovali“, pak vězte, že takový není vhodný pro život v sebezapření.

10/ Sannjásin se odhodlá ke svému toulavému životu jen proto, aby touto praxí získal sílu být závislý výlučně na Bohu. Když místo toho očekává, že o něho budou hospodáři pečovat, pak svou důvěru vkládá do rukou hospodářů a nikoli do rukou Boha.

11/ Pro sannnjásina je žebrání čistou a velebenou praxí (sádhanou). Pokud lidé, kteří patří do ostatních tří stavů života (brahmačarja – student, grhasta – hospodář, vānaprastha - poustevník) říkají, že žebrání sannnjásinů je obtěžuje, pak neznají pravdu. Když sannjásin není schopen snášet hrubá slova, která na něho svěští lidé pokřikují, pak vězte, že není pravým sannnjásinem.

12/ Neochvějný sannjásin, mající velmi silnou mysl, nežebrá o jídlo z nedostatku. Jeho žebrání je tréninkem, který podstupuje, aby dosáhl stavu mysli, ve kterém je schopen zažívat stejnou lásku k těm, co mu spílají a i k těm, kteří s ním zacházejí s laskavými slovy.

13/ Prospěch, který pravý sannjásin dosahuje, spočívá v tom, že tím, že žije život putujícího mnicha, dosahuje takového stavu mysli, při kterém je naprosto spokojený, protože je obdařený stálou naprostou a výlučnou závislostí na Bohu a i trpělivou vytrvalostí, se kterou nadávky ani chvály nedokáží pohnout.

14/ Nicméně pro nepoznání této pravdy, mnoho lidí bere na sebe nyní okrové roucho tohoto neposkvěněného řádu zřeknutí, a možno je vidět, jak hledají či běží za světskými lidmi, pokud jsou bohatí nebo mají vlivné společenské postavení, namísto aby byli zcela závislí na Bohu, jakožto jejich jediném útočišti a podpoře.

15/ Jiní sannjásinové jsou zase v zajetí chtivosti a usilují o získání bohatství pomocí síly manter nebo astrologickou praxí, podáváním medicin nebo jinými lstivými prostředky. Když jsou v této vazbě chyceni, k čemu je jim, že vzali na sebe vnější převlek sannnjásina, tím, že si nechali narůst vousy a vlasy, nosí okrové roucho a nosí hůl a nádobu s vodou?

16/ Kdy dosáhnou osvobození, ti kteří poskytují rumělku (červená tečka, kterou si hinduisté dávají mezi obočí na bílý posvátný popel na čelo, pozn. překladatele) a posvátný popel, jako božský pokrm shromážděnému houfu lidí, kteří se kolem nich shlukují? Prohlašují, že poskytují božský daršan běžným lidem jen jednou za měsíc či rok, čímž považují sebe za povznesené bohy, kteří jsou vysoko nade všemi ostatními lidmi, i když ve skutečnosti to jsou jen titěrná ega, kterým velikost zcela chybí. Proto, chcete-li spásu, buďte tiší a vzdejte se veškeré okázalosti a předvádění se.

17/ Pravým sannnjásinem je ten, kdo je přirozeně pokorný a povolný každému a každé živé bytosti, když má neustále na mysli, že kromě něho, každá živá bytost má na tomto světě určité dobré kvality a je nějakým způsobem jemu nadřazená, takový je králem mezi sannnjásiny.

18/ Kdo dosáhnul pravého sebezapření, ten světu opravdu odumřel. Takový pravý sannjásin převyšuje všechny ostatní lidi světa. Je vtělením všech ctností a etického chování. Proto on sám je objektem, který je hoděn, aby byl celým světem zbožňován a uctíván.

19/ Pokud se zeptáte jak takový pravý sannjásin dosáhl takové velikosti, že je zbožňován všemi lidmi světa, pak odpověď spočívá v tom, že je naprosto oproštěn a volný od ega. On skutečně sklání svou hlavu v pokore a vzdává hold každému jednotlivci dříve, než on vzdává úctu jemu. Proto to, co věnuje jiným, to se mu přirozeně vrací.

20/ Naopak sannjásin, který není vybaven pravou pokorou a jehož mysl jej podvádí, když si myslí – „všichni by mne měli zbožňovat a prokazovat úctu“, pak takový bude postrádat prostředky potřebné k dosažení osvobození, ba stane se bezcenným a bude klesat stále níže tím, že jeho ego bude kypět a nadýmat se.

21/ Když člověk zaujme pozici sannjásina s touhou, aby mu jiní lidé vzdávali úctu a klaněli se mu, pak si sám ničí své skutečné štěstí. Zdrženlivost a sebekázeň, kterou čistý sannjásin musí v tomto světě dodržovat, když se vzdal veškeré světské připoutanosti, znamená vlastně jen to, že se i v nejmenším zdržuje od toho, co by z něho mohlo učinit oběť náказы, která se nazývá sebeoceňování či pýchou.

22/ Když sannjásin dobrých kvalit a žijící jako asketa v malé chatě na jednom místě neputuje z místa na místo,

postupně svolí k tomu, aby se stal představeným náboženské organizace, pak si říká o místo, kde zažije všechna možná těžko snesitelná utrpení. Proto dobrý sannjásin nikdy netouží po tom, aby se stal hlavou kláštera.

23/ Pro běžného světského člověka představuje již jen jediná rodina obtíž. Ale sannjásin, který se stane hlavou kláštera se stane tím, kdo je zapleten do ohromného počtu rodin. To, co sklízí z vedení náboženské organizace je rovno trápení. Z toho vyplývá, že stát se hlavou kláštera, není nic jiného než podvod učiněný sám na sobě.

24/ Díváme-li se na věc z hlediska aspiranta, který hledá jen osvobození, pak všechny snahy směřující k zavedení ášramu a náboženských institucí jsou jen draze zaplacenými obtížemi a utrpením. Snažit se o zakládání ášramu nebo veřejné instituce tím, že putujeme z místa na místo a pořádáme sbírky peněz a dále, že vystupujeme na řečniště, kde poskytujeme přednášky a debaty, to vše se podobá zahrávání si s jedovatými hady.

25/ Staré pořekadlo říká, že pro toho, kdo se zřekl světa, ani král není víc než stéblo slámy. Z toho jasně vyplývá, že sannjásin by se neměl zabývat politikou. Vězte, že tím, že se zcela zřekl záliby v uctívání i obvyklých práv, na které má právo, jakožto občan společnosti, sannjásin by měl žít vznešeně, aniž by byl někomu podroben či někomu otročil.

26/ S mocnou odpoutaností, kdy se nestará ani nehromadí něco pro zítřek, když má neotřesitelnou víru v Boha že ho každý den zaopatří vším, co je pro něho dobré, a tak nechá

plynout dny, když přijímá vše, co k němu každým okamžikem samo přichází, žije, aniž by zaměstnával svůj mozek a zkoumal, zda to, co přichází, je dobré nebo špatné a rozhodoval se, zda to má přijmout či odmítnout.

27/ Když vy, který jste sám přišel na svět a žijete sám a jste volný od veškeré připoutanosti, ztichlý v átmanu, jelikož víte, co je vaší Skutečností, pak vězte, že to je ta největší pomoc, kterou všem lidem na světě můžete poskytnout.

28/ Chození za lidmi světa a stýkání se s nimi za účelem získání peněz a zabýváním se mnoha vnějšími činnostmi ve jménu sociální služby a beztužebných skutků, není chování, které patří k čistotě sannjásina. Každou dobrou činnost, která k vám sama přistoupí a pociťujete, že je nutné si tak počínat, vykonejte ji bez pocitu konatelství – a pak však na ni okamžitě zapomeňte.

29/ Ten, který ve všech světských situacích zůstává jako mrtvý a za žádných okolností v něm nevystoupí ego-já, ten jediný je mezi sannjásiny ušlechtilý a sám je dživánmuktou, tj. osvícený zaživa. Ten opravdu nekoná, protože nemá pocit konajícího, ať se zdá, že vykonává jakoukoli práci. Proto on sám je karmajóginem, tj. tím, kdo vykonává činnosti bez jakýchkoli sobeckých motivů či tužeb.

30/ Cesta karmajógy (nesobecké činnosti), kterou provádí kdokoli jiný než dživánmukta, postupně odstraňuje nečistoty z mysli do té doby, než je mysl naprosto čistá. Když jedinec dosáhl stavu čisté mysli, je vhodné, aby se vzdal

cesty karmajógy a začal se věnovat buď cestě láskyplné oddanosti (bhakti) nebo cestě sebezkoumání, a tím dosáhl stav bez ega, stav átmanu.

31/ Ovoce, dosahuje nesobeckou službou karmajógy, která poskytuje očistu mysli, slouží pouze k tomu, aby byl člověk zralý a způsobilý sledovat cestu oddané lásky či sebezkoumání. Dokud však opravdový sannjásin ještě není připraven pro sledování jedné z těchto cest, pak vězte, že neobdrží pravé ovoce zřeknutí se, cesty, kterou sleduje.

32/ Pro toho, kdo vzal na sebe stav sannjásina, aby dosáhl Boha, svrchovanou Skutečnost, vězte, že pro něho není vhodné, aby vycházel a vyhledával lidi, vystupoval na podia a řečnil. Když se neobrátil k Bohu a neupevní se v přebývání v átmanu a namísto toho se obrátí k lákavému a klamavému světu, pak si tím velice uškodí.

33/ Vzali jste na sebe sebezapření, nikoli za účelem poskytování duchovních instrukcí lidem světa, ale jen k tomu, abyste dosáhli neomezený átman a zůstávali v něm upevnění. Proč na tuto pravdu zapomínáte a chodíte po světě a poskytnete přednášky?

34/ Pouze pravý sannjásin, který se nikdy neodchyluje od pevného přebývání v átmanu, je tím, kdo správně vyučuje správné poznání. Než vystupovat na řečniště a pronášet přednášky, tak je správnější obrátit svou mysl dovnitř, odtáhnout se od světa a přebývat v átmanu. Pak celý svět, který se zdá, že venku existuje, bude probuzený ve stavu pravého poznání.

35/ Dosáhnout osvobození bez sebezapření je zcela nemožné. Ale sebezapření, sannjásinství, znamená ve skutečnosti jen vnitřní zřeknutí (tj. zřeknutí první myšlenky „já jsem tělo“) a nic jiného (obsahem sannjásinství není pouhé vnější ustrojení, tj. oholená hlava a okrové roucho). Proto, ať jsme v kterémkoli stavu duchovního rozvoje a jsme ustrojeni podle našeho prárabdha karmanu, pak vězte, že úroveň našeho vývoje není na překážku dosažení našeho osvobození.

36/ Tak jako manželka, podle prárabdha karmanu z minulých životů, přichází pouze k jednomu, tak i sannjásinství přichází k nám jen dle našeho prárabdha karmanu. Když dle prárabdha karmanu vnější sannjásinství k vám nepřijde, přestaňte po něm toužit. Budete-li volní od všech tužeb, včetně touhy žít vnější život jako sannjásin, pak to samo je právě sebezapření.

37/ Zbavit mysl všech nečistot, to je právě sebezapření. Pokud přebýváme v pravém stavu, v átmanu, který je prostý všech myšlenek, pak to samo představuje všechny ctnosti a všechno etické chování. Když člověk dosáhne stav, kdy je oproštěn od všech tužeb, ba je i bez touhy se stát sannjásinem, pak to samo představuje právě dosažení sebezapření.

38/ I když po vnější stránce žije život hospodáře, přece ten, kdo je oproštěn od defektu myšlenky „já jsem hospodář“, takový je nad sannjásinem, který si pyšně myslí „já jsem sannjásin“. Tento výrok milostivě vyslovil Šrí Ramana Bhagaván, svrchovaný lidumil.

Pozn.:Toto zde zmiňované prohlášení Šrí Bhagavána je uvedeno ve „Věnci guruových výroků“ od Muruganara, verše 840, takto: „Vězte, že tomu, kdo si v srdci myslí „já jsem se všeho zřekl“, tomu je spíše nadřazený ten, kdo si nemyslí, že je ohraničen rozměry těla a že je uvězněn v běžném rodinném životě. Prožívat „Já Jsem pouze Já“, je pravým poznáním, brahmadžňánou. Když k čirému Vědomí „Já Jsem“ se přidá nějaký přídavek, jako např. „já jsem sannjásin, já jsem Šiva, já jsem brahman, já jsem hospodář“ nebo „já jsem ten a ten“, pak se jedná o nevědomost. Když hospodář nepocituje „já jsem tělo, já jsem ten a ten, jsem členem rodiny“, pak je znalcem pravdy, který zažívá svou vlastní existenci jako „já jsem jen Já“. Když však sannjásin je názoru, že je sannjásin, pak se jedná o nevědomou bytost, která se ztotožňuje s tělem a jinými přídávky, a proto je stále ponořen v nesvobodě. Z toho důvodu Bhagaván říkával, že hospodář, který nepocituje „já jsem hospodář“, je opravdu lepším sannjásinem, než sannjásin, který pocituje „já jsem sannjásin“.

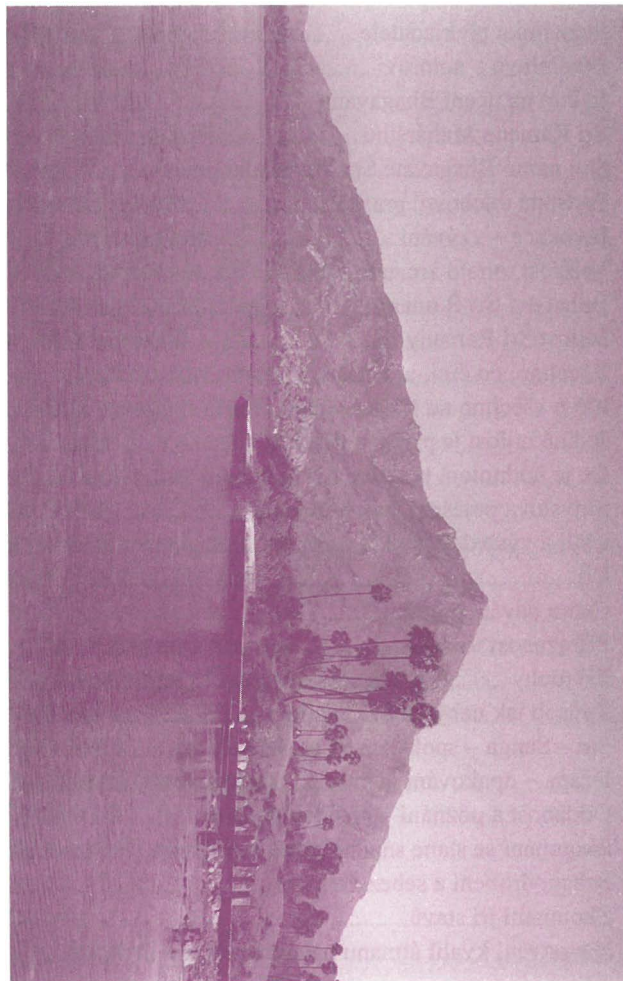
39/ Sannjásin je ten, kdo přetřal všechna spojení se čtyřmi kastami. Proto zkoumat sannjásina, ze které kasty pochází, zda z nízké kasty, tj. šúdrasannjásin nebo bráhmasannjásin, je zlomyslnost pocházející z ega.

40/ Všechny nejrůznější kasty a stavy vývoje se týkají jen toho špinavého těla a netýkají se átmanu, který je znakem milosti. Vězte, že ti, kteří se odpoutali a zřekli připoutanosti k tělu, a získali jasné poznání átmanu, nejsou vázání kastami ani stavy vývoje, což jsou jen pouta máji.

ZÁVĚREČNÝ VERŠ

S určitostí vězte, že těchto 40 veršů o zřeknutí je vytvořeno výlučně z idejí, které nezvratně realizoval ve svém Srdci náš Pán a Džňánaguru Šrí Ramana Bhagaván, který je svrchovaný mezi všemi mudrci, a který dosáhl vnitřního zřeknutí, a který je vtělením svrchované moci Ticha.

Arunáčala

OBSAH

Poznámka překladatele	53
Předmluva o autorovi	54
Světlo na učení Bhagavána	54
Šrí Ramana Maháršiho	55
Om namó Bhagavate Šrí Arunáčalaramanája	57
Podstata duchovní praxe	58
Invokace – vzývání	60
Velikost tohoto zrození	62
Bohatství Šrí Ramany	63
Milost Šrí Ramany	64
Všechno, co činí, je k našemu štěstí	66
Nech všechno na Něm	68
Jedině milost je prvotně důležitá	70
Co je hodnotou, po které bychom měli toužit?	71
Smyslová potěšení jsou bezcenná	73
Úsilí a výsledek	75
Cíl	76
Čemu dáváte přednost?	77
Přirozenost touhy	77
Tři touhy	81
Způsob jak nabýt dobré kvality	82
Sat – Sanga – společenství se Skutečností	84
Džapa – opakování manter	86
Oddanost a poznání – bhakti a džňána	87
Zkoumání se stane snadné skrze láskyplnou oddanost	89
Sebepodrobení a sebezkoumání	91
Zkoumání tří stavů	91
Navrstvení kvalit átmanu na ego	95
Tělo a jóga	95
Nájem obchodu	95
Strach před smrtí	106
Bez zrození a bez smrti	53
Transcendentní přirozenost átmanu	54
Pramada	54
Zmizení všeho jiného	55
Rozpuštění vesmíru (pralája)	57
Zamítnutí ega	58
Iluze čili jevová existence	58
Pochybujte o pochybujícím	60
Učení, kterému bychom se měli naučit	62
Zničení vystupování (našeho) ega	63
Duchovní zralost (pakva)	64
Je zapotřebí intenzivní opravdovosti	66
Myšlenky, které vystupují během meditace	68
Jak si počínat, aby se myšlenky zklidnily	70
Přerušování pokusů	71
Pozorování dechu	73
Sebezkoumání a jiné metody duchovní praxe (SÁDHANY)	75
Proč je praxe (sádhana) obtížná?	76
Je třeba milovat stav átmanu	77
Dosažení jednobodovosti v átmanu	77
Na co máme dávat pozor při sebezkoumání	81
Způsob, jak vysvitne poznání	82
Poznání Sebe Sama	84
Neporušené spojení (asparsajóga)	86
Kdo je džňáninem?	87
Svrchované tajemství spirituální praxe	89
Jedenáct veršů	91
o sebezkoumání	91
40 veršů o sebezapření – zřeknutí se	95
Invokace	95
Text	95
Závěrečný verš	106

Sádhu Óm
Světlo na učení Bhagavána
Šrí Ramana Maháršiho

Z anglického originálu vydaného v AHAM
Publications Asheboro, NG 27205, USA
„A Light on the Teachings of Bhagavan Sri Ramana
Maharshi“ přeložil R. Skamitzl
Vydalo v ČR nakladatelství
ONYX Sázavská 4, 120 00, Praha 2
Tisk AMJTISK
www.onyxedition.com
amjtisk@seznam.cz

ISBN: 80-86788-41-5